Сяргей Календа

КАНТЫНЭНТАЛЬНЫ СЬНЯДАНАК

Мінск / Логвінаў / 2012

УДК 821.161.3
ББК 84 (4Беи)
К17

Календа, С.
К17 Кантынэнтальны сьняданак: проза / Сяргей Календа. – Мінск : І. П. Логвінаў, 2012. – 112 с.

ISBN

Кніга «Кантынэнтальны сьняданак» зьмяшчае гісторыі з жыцьця мітычнага гатэлю ў Мінску. Сьвет пакаёвак і парцье, масажыстаў і цырульнікаў, мэнэджараў і маркетолягаў схаваны за ветлівымі ўсьмешкамі і бязьлікасьцю ўніформы – той, якога ня бачаць пастаяльцы.

УДК 821.161.3
ББК 84 (4Беи)

ISBN

Прысьвячаецца ўсім:
хто выдаткоўвае сваё жыцьцё на карысьць
іншых людзей,
хто гатуе для чужынцаў,
хто мые й прасуе чужыя брудныя анучы,
хто засьцілае чужыя ложкі,
хто пыласосіць і мые пакоі для незнаёмцаў,
хто стрыжэ ім валасы, хто робіць ім масаж,
хто пільнуе людзей у басэйнах і фітнэс-залях,
каб ніхто не захлынуўся й не надарваўся,
усім, хто робіць жыцьцё ў незнаёмай краіне
цікавым і ўтульным.

Усе героі й падзеі кнігі выдуманыя,
любыя супадзеньні выпадковыя

ЧЫРВОНАЕ ПАЛІТО

Чатыры гадзіны ночы... Жонка трасе мяне за плячо й напружана, зь вялікім трапятаньнем, шэптам кажа, што ў нашыя вокны хтосьці грукаецца, я ледзь прачынаюся, скрозь сон думаю, што яна сасьніла нейкі жах... Расплюшчваю вочы й чую – хтосьці грукаецца ў нашыя вокны, настойліва, гучна, вусьцішна... Вакол цемра... Я рэзка падымаюся з ложка, скокаю, уключаю сьвятло і наступным рухам бегам да фіранак, якія рэзка расхінаю.

На мяне глядзіць жанчына ў чырвоным паліто й грукае ў шыбу, вочы чорныя, вусны скрыўленыя... Я ледзь ня страціў прытомнасьць, мая каханая падскочыла, накінула на сябе плед і ўтаропілася круглымі вачыма на яе... Крык, лямант, я адчыняю дзьверы на гаўбец і з жахам і злосьцю крычу. І адначасова вакно, чырвонае паліто, ноч, усё гэтае невялікае інтэр'ернае хоку распадаецца на тысячы аскепкаў, як толькі жанчына скокае з гаўбца.

Я чакаў зусім іншага ад яе, чакаў нейкіх тлумачэньняў, бойкі, чаго заўгодна, але ня скокаў.

У нас першы паверх, і гэта была мясцовая старая алькагалічка, якая, пагнаная ў шыю з чарговага "сьвята", вырашыла вярнуцца на яго праз гаўбец, а дамы ў нашым раёне, як і амаль ва ўсіх раёнах горада, падобныя – салатавага колеру... Тут нават цьвярозьнік пераблытаць можа.

Да мяне так завітвалі толькі коткі, але розьніца адчувальная, мяккая хада коткі, вуркатаньне, а тут старая баба ў чырвоным паліто сярод ночы…

Наш двор – гэта Стамбул Котак. Іх тут каля дваццаці пад падʼездам, і кожная адрозная па колерах, па характары: тэмпэрамэнтныя й у яблыкі, лагодныя і белыя, яскравыя й пэгія, рахманыя і блакітна-шэрыя, ганарлівыя, свавольныя, брудныя, лахматыя, пухнатыя, вялікія тыгровыя, маленькія і пантэрныя, гнуткія й салодкія, фанабэрыстыя й пабітыя жыцьцём. Коткі жывуць пад машынамі і на машынах, пад каруселямі і на дахах дзіцячых домікаў, у падвалах і ў падʼездах, на сьметніцы й на клюмбах, яны гуляюцца й мяўкаюць, бʼюцца й забаўляюцца, заляцаюцца й грэюцца на сонцы, мерзнуць пад кватэрамі й хаваюцца на чужых гаўбцах ад дажджоў і сьнегу, нябачна трапляюць у чужыя кватэры й гайдаюцца на фортках як каскадзёры. Котак у нашым двары ўсе ведаюць, бачаць, любяць, кормяць і песьцяць, жывецца ім тут як у цэнтры турэцкай сталіцы – прывольна.

Пасьля чатырох ночы я так і не заснуў, праляжаў пры сьвятле з кнігаю, бессэнсоўна перагортваючы старонкі… Пакуль не надышоў час зьбірацца на працу ў гатэль.

Жонка хутка заснула, раніцою на працу, хто б што ні казаў, хто б тут ноччу ні біўся ў шыбы, ёсьць раніца й ёсьць грэбаная праца.

ПАРЭНЧЫ

Дванаццаць ночы, апошні вячэрні самалёт прызямліўся каля адзінаццатай, амаль усе пасажыры, расейскія бізнэсоўцы, на таксоўках дабраліся да гатэлю, і амаль усе яны, пятнаццаць мужчын, былі разьмешчаныя на трэцім паверсе... Цішыня ў калідорах, начны мэнэджар Хасан сноўдае, трымаючыся сьценак, яго сумныя каровіны вочы амаль нічога не перадаюць, ніякай інфармацыі з глыбіні, проста сумныя стомленыя вочы чалавека, які ўжо пяць год запар працуе кожную ноч у гатэлі... На трэцім паверсе заселены пажыцьцёва прэзыдэнт гатэлю й групы кампаній міжнароднай сеткі гатэляў Ніндзя, цяпер ён часта наведвае Менск, разводзіцца з жонкай-беларускай, зь якой у яго два сыны й дваццаць год шчасьлівага жыцьця, ён пасьпеў ужо намыліць начнога мэнэджара, і той нагадваў брынзу, белую й разламаную на кавалкі.

Менавіта на трэці паверх, пераблытаўшы ліфты, падняліся тры асобы, дзьверы адчыніліся, і яны апынуліся ў напаўцёмным калідоры, у якім не было нічога, акрамя паху парфумы начнога мэнэджара...

Тры асобы – гэта Сьвета (трыццаць год), яе сяброўка Валя (трыццаць год) і Вальчын мужык Саша (трыццаць пяць год), яны прыехалі ў начны клюб, які месьціцца на трэцім паверсе па-над казіно, што знаходзіцца ў гатэлі ў левым крыле, начны клюб мае свой асобны ліфт. Каб патрапіць

у клюб, ня трэба мець спэцыяльныя веды, навыкі альбо валодаць нейкім сакрэтам, дастаткова проста націснуць на кнопку, каб прыехаў патрэбны ліфт, знутры ўвесь у чырвоным шоўку, сесьці ў яго й націснуць на трэці паверх… Але госьці патрапілі ў суседні, сіні ліфт, які даставіў іх да гатэльных нумароў… Трэба адзначыць, Сьвета й Валя былі п'янымі й вясёлымі, Сьветцы хацелася мужыка, бо яна нядаўна разышлася са сваім старым, а Вальцы хацелася яшчэ выпіць, а Сашку хацелася сцаць і спаць…

– Блядзь, дзе гэта мы? – Валька пазірала няўцямна ў змрочную прастору.

Яны ўтрох, ледзь перасоўваючы ногі, бадзяліся па калідоры з нумарамі, пакуль не знайшлі лесьвіцу, якая завівалася ўверх і ўніз (а трэба дадаць, што гатэльная частка, дзе разьмяшчаліся нумары, была скразной, то бок з кожнага паверху была магчымасьць бачыць першы паверх і рэцэпцыю, гэта кшталту італійскага дворыку). Валька прапанавала спусьціцца і на рэцэпцыі запытацца пра клюб, бо яны адназначна ня там, дзе мусяць быць, і яшчэ Валька прапанавала зьехаць на парэнчах уніз, так будзе весялей і хутчэй.

Камэры зафіксавалі, як нейкая тоўстая п'яная баба на неверагоднай хуткасьці зьяжджае ўніз да другога паверху… Як яна гэтаму ўзрадавалася й ускараскалася зноў на парэнчы, каб ехаць на першы паверх… Як Сьвета задзірае да грудзей спадніцу, закідвае нагу на парэнчы і, перавесіўшыся праз іх п'яным целам, звальваецца якраз у скразную адтуліну, што вядзе да нулявога паверху, дзе месьціцца пэрсанал гатэлю… Камэра далей фіксуе, як на другім паверсе Сьвета б'ецца аб парэнчы галавою й каменем падае на мармур нулявога па-

верху. Сьвета ўпала клясычна, як мех з бульбаю, з глухім гукам.

Мужчына, які, спазьніўшыся на цягнік, толькі зайшоў у гатэль і накіраваўся да рэцэпцыі, аказаўся ліванскім доктарам Саідам, што прыехаў на сэмінар з Горадні, дзе месяц гасьцяваў у каханкі... Усе зьбегліся на лямант начной пакаёўкі, якая ішла за горкімі чакалядкамі, каб раскласьці ў пустых нумарох на ложкі.

Кроў была паўсюль, яна распляскалася да столі па сьценах, чырвоны колер патрапіў на лямпачкі, на дзьверы й шыльды “Staff only”. Сьвета наскрозь прабіла чэрап, зламала ключыцу, нагу й сківіцу, яна паламала пальцы на руках, якія на вачах апухлі й ператварыліся ў пераваранымя сардэлькі... Ліванскі доктар пасьпеў дастаць ёй язык, прыліплы да нёба, дзяўчына харкала крывёю, з вушэй, носа й вачэй цякла кроў. П’яная сяброўка Валя з Сашам, апынуўшыся на першым паверсе, спачатку знайшлі перапужанага ахоўніка ў фае, які ня мог пакінуць сваго працоўнага месца й, трымаючы дрыготкаю рукою рацыю, перамаўляўся з ахоўнікам на другім паверсе, пытаўся ў яго, ці бачыў той што, ловячы вухам навіны ад ахоўніка, які ўжо бег на нулявы паверх... Узрадаваныя Валька з Сашкам удакладнілі, дзе той ліфт, што вядзе да клюба на трэцім паверсе, а потым выправіліся шукаць Сьвятлану, якая іх так расьсьмяшыла, перакульнуўшыся праз парэнчы... Але тую ўжо пакавалі ў машыну хуткай дапамогі, таму ім больш нічога не заставалася, якісьці танчыць і жлукціць далей.

Сьвета апынулася ў рэанімацыі, стабільна цяжкае становішча, да яе за ўвесь час ніхто не

прыяжджаў, акрамя галоўнага мэнэджара гатэлю Міхаліны, якая, адчуўшы спагаду да гэтай самотнай жанчыны, ня ведаючы што рабіць, вазіла ёй мандарыны, але тыя даходзілі толькі да мэдсясьцёр, бо няшчаснай ахвяры яшчэ доўга не давядзецца есьці ўласным ротам, усё праз трубачкі, праз тэатральныя лялечныя нітачкі, ад якіх цяпер залежала жыцьцё.

Празь некалькі дзён аналізы выявілі ў дзяўчыны СНІД... Доктар Саід, які раптоўна, па-галівудзку выратоўваў Сьвятлану голымі рукамі, засоўваючы пальцы ў горла, трымаючы язык і аднначасова сьціскаючы ёй расплюшчаную галаву, каб тая, як пабіты гарбуз, не развалілася на кавалкі, з ног да галавы быў у крыві, і цяпер ён мусіць чакаць шэсьць месяцаў... Шэсьць доўгіх месяцаў, калі па ягоных аналізах магчыма будзе ўпэўнена сказаць, захварэў ён на СНІД, ці не.

МАСАЖ

Спа-цэнтар гатэлю – гэта звычайна featureразнакаляровы маскарад, цырк, гэта блазны й шасьцёркі, тут працуюць майстры справы й ганарлівыя ёлупні, але кожны гатэль мусіць мець пэўнае якаснае абслугоўваньне, нягледзячы ні на што, нават на тое, што пэрсанал спа-цэнтру збольшага разбэшчаны й самазакаханы.

Ганна, масажыстка зь вялікім стажам, спраўна працуе, мае вялікую кліенцкую базу, але ў гатэлі паставілі такія кошты, што яна вымушаная сваіх кліентаў абслугоўваць у іншым спа, дзе часова арэндуе месца і працуе ў свае выходныя дні... Што рабіць? Гатэль ня мусіць прастойваць без кліентаў, тым болей дазваляць майстрам забіраць кліентаў з сабою... Трэба вынайсьці нешта цікавае й новае ў масажнай майстэрні, і маркетолягу давялося папрасіць масажыстку аб дапамозе, каб прастымуляваць пэрсанал працаваць з кліентамі толькі ў гатэлі.

Вырашана было рабіць масаж у нумарох, любы пастаялец гатэлю меў магчымасьць атрымаць масаж у сваім пакоі – добрая ідэя, выдатнае абслугоўваньне, зручнасьць, ня трэба ісьці ў спа, калі лянотна – расплюшчыў вочы, пазваніў на рэцэпцыю, замовіў масаж, калі ёсьць вольны час у майстра.

Ганна, масажыстка – высокая, вельмі высокая й худая, нават звышхударлявая жанчына,

калі яна апранутая ў белы працоўны халат, то падобная на доўгую рыбу зь вялікім мясістым носам, які нагадвае авакада, й маленькімі чорнымі вочкамі-апалонікамі, што кружляюць ў вачніцах хутка й амаль без гарманічнага ўнісону. Ганна ня надта прыгожа пасьміхаецца, гэта хутчэй нагадвае скрыўленьне вуснаў, быццам яна нюхае пракіслае малако, але кліенты, якім яна ўпершыню робіць масаж, проста вар'яцеюць і надалей аддана абслугоўваюцца толькі ў яе. Хто б што пра яе ні казаў, паглядаючы, як яна нязграбна перасоўвае сваімі косткамі, як яе цела праразае прастору, як яе авакада на твары варушыць ноздрамі, але рукі яе былі моцнымі, і масаж – усё, што ад яе патрабавалася...

Мэнэджар спа Юлія Цімафееўна добра зрабіла, калі параілася з масажысткаю: пастаяльцы, збольшага мужчыны, наперабой замаўлялі масаж у нумар, некаторыя нават па два разы на дзень... Ганна ледзь пасьпявала, бегала па паверхах, як ганчак, высалапіўшы язык, ацірала ручаі поту з твару – у торбе бутэлька з архідэйным алеем і ручнік, правая кішэнька халату выпуклая ад грошай, левая ўтрымлівае мабілку, пад халатам звычайна чорны станік і чорныя змакрэлыя майткі, на нагох тэпцi й панчохі цялеснага колеру.

Усе былі задаволеныя, усім усё падабалася, але толькі ня мэнэджару спа Юліі Цімафееўне, якая не давала веры, што за некалькі месяцаў можна так пасьпяхова напрацаваць такую буйную кліентуру... Вырашана было праверыць масажыстку ў справе.

Была раніца, пастаяльцы спускаліся на швэдзкі стол, на рэцэпцыі мяняліся зьмены, нач-

ныя адміністратаркі, лыпаючы заспанымі вачыма, намагаліся фірмова ўсьміхацца, але на іх усім было напляваць, як ахоўнікам, так і бэлбою, толькі прыбіральшчыца Валянціна Андрэеўна ў адказ усьміхалася. Была звычайная раніца, у гатэль завітаў каржакаваты мужчына, сівы, бадзёры, без валіз, толькі зь беларускім пашпартам, сам з Гомля, у Менску па справах на суткі. Мужчына засяліўся ў нумар на другім паверсе й адтуль амаль адразу, як толькі адчыніў пакой сваім электронным ключом, набраў спа-цэнтар і папрасіў сабе ў нумар агульны масаж, потым распрануўся, прыняў хуценька душ і стаў чакаць, седзячы на ложку, вада зь яго мокрага цела капала на прасьціну.

Ганна была пунктуальнаю і а дзясятай ужо грукалася ў дзьверы.

Мужчына накінуў на яшчэ вільготнае цела халат і адчыніў. Далей было ўсё проста, ён падпарадкоўваўся загадам Ганны – лёг, зьняўшы халат, на ложак, сьпінаю да столі й пачаў напружана чакаць, калі ж пачнуцца алейныя крананьні, не даючы веры, што гэтае хударлявае дзяўчо (напэўна, былая спартсмэнка, мо бегам займалася) пачне масажаваць ягоную сьпіну, сьпярэшчаную невялічкімі кратарамі, якія нагадвалі пра гнойнапрышчавую маладосьць.

Ганна доўга марудзіла, рыхтавалася, штосьці рабіла, мужчына чуў толькі шоргат, пакуль раптам не адчуў, як на сьпіну пацёк халодны алей, але холадна было толькі першыя тры сэкунды, далей Ганна пачала актыўна масіраваць яму плечы, шыю, патыліцу, рукі, ногі... Мужчына імгненна расслабіўся, разьмяк, стаў падатлівым, нібыта плястылін, разгалінаваўся на асобныя цягліцы, якіх быццам станавілася ўсё болей... Рукі Ганны былі чароўныя, яна мяла моцна й адначасова далікатна,

тонка, амаль любоўна, яна цяжка дыхала, узбуджальна...

Калі з плячыма, сьпінаю, рукамі, нагамі было скончана, Ганна прайшлася па пазванкох уніз, і мужчына адчуў, як тонус і асалода ад масажу цалкам перадаліся ягонаму чэлесу.

– Цяпер, калі ласка, перавярніцеся, ляжце на сьпіну, я вам дадаткова за пятнаццаць даляраў адмасажую пэніс... – Ганна прамовіла гэта так абыякава, крыху стомлена, цяжка дыхаючы, нібыта гэта было такім жа масажным прыёмам, як звычайна. Мужчына не разгубіўся, перавярнуўся й адчуў, як пругкія, моцныя рукі Ганны мацаюць галоўку, падушачкамі пальцаў гладзяць пэніс па даўжыні, як далікатна ён кладзецца ў Ганчыну далонь, алей зьмякчае крананьні...

"Такі масаж каштуе значна больш!" – разважаў сабе мужчына, усьміхаючыся й паглядаючы на карціну на сьцяне, яўна нейкую нязграбную рэпрадукцыю сучаснага мастака. Ганна ўжо сышла... Праз колькі часу, як і было дамоўлена, ён пра ўсё мусіў распавесьці Юліі Цімафееўне, але вырашыў на наступны дзень ізноў запісацца на масаж да Ганны, бо гэта неверагодна прыемна, гэта робіць увесь наступны дзень каляровым і прывабным, нашмат лепшым за яго пачатак пасьля прачынаньня. Тут ніякіх даносаў і паклёпаў ня мусіць быць.

НАЧНЫ МЭНЭДЖАР

Сёньня Хасан, начны мэнэджар, захварэў! І гэта сьвята, так-так, менавіта, гэта цуд, якога чакаў увесь пэрсанал гатэлю!

Сам Хасан ня быў Хасанам, сапраўднае яго імя ведалі толькі дырэктар гатэлю Амар Алі Айамар і прэзыдэнт групы гатэляў Ніндзя... Ён быў туркам і патрапіў у Менск шэсьць году таму з глухой і занядбанай жабрацкай вёскі, разьмешчанай дзесьці на захадзе Турцыі.

Хасан насамрэч рэдкасны казёл зь вельмі сумнымі, сьлязьлівымі вачыма. Звычайна прынята лічыць, што вочы – люстэрка душы, у начнога мэнэджара, яны адлюстроўвалі адно нейкі жаль і смутак.

Пяць год, пяць доўгіх год запар Хасан кожны вечар прыяжджае на працу а шостай вечара й зьяжджае а восьмай раніцы, без выходных, безь перапынкаў, без адпачынку... Пяць год запар ён як наладжаны карны мэханізм прыяжджае на працу адно дзеля таго, каб калупаць пэрсанал, звальняць, сварыцца, лаяць за хібы, ненавідзець супрацоўнікаў гатэлю зялёнай нянавісьцю самотнага, неўладкаванага, незадаволенага чалавека, нянавісьцю мужчыны, які не разумеў смаку алькаголю й ня ведаў сапраўднага аргазму.

Ён усё жыцьцё марыў пра штосьці выключнае ў сваім жыцьці, і, як вынік, ён гэта атрымаў, пра-

ца начнога мэнэджара ва Ўсходняй Эўропе зрабіла яго амаль ня самым вядомым жыхаром ягонай вёскі, усе яго там паважаюць, цэняць, на рукох носяць, але тут, тут яго ненавідзяць усе чатырыста супрацоўнікаў пяцізоркавага гатэлю, тут у Менску ён жыве ў сваім пакоі, як старая шафа – зьбірае на сябе пыл і выглядае нязграбна, замінае прасторы. Тут, на працы, нават калі ён выпраўляецца на рэдкі для сябе адпачынак дадому, на радзіму, ён нікому ня кажа, куды едзе, бо тлумачыць беларусам пра разьмяшчэньне сваёй малой вёскі – тое самае, што спрабаваць растлумачыць вартасьць існаваньня ў ісламе такой вялікай колькасьці дурных законаў наконт жанчын.

Хасана ніхто ня любіць, ён тая самая адзінка ў гатэлі, да якой ставяцца з агідай, але дазваляюць існаваць як пухліне, якая не перашкаджае здароўю і якую лепей не чапаць, каб не нашкодзіць саммому сабе. Гэты чалавек пасьпеў пасадзіць за краты аднаго з кухараў, аднойчы ўвечары адсачыўшы па камэрах, што той скраў колькі палак сакавітага сьвежага карбанату, як вынік – тры гады турмы… Хасан вырашыў пасадзіць чалавека замест звальненьня, не разумеючы, што ў таго кухара Валеры, дакладней другога кухара-асыстэнта шэф-кухара, заробак памерам з чатыры палкі карбанату, начны мэнэджар затрымаў няшчаснага мужчыну, які ўжо марыў пра тое, як жонка будзе пляскаць у ладкі, пабачыўшы, чым ён разжыўся на працы. Была тэрмінова выкліканая міліцыя, якая па прыбыцьці не давала веры сваім вачам – хударлявы кухар Валера, зьбялелы, з дрыготкімі рукамі і вялікімі вачыма, сядзіць на зэдліку ў габінэце начнога мэнэджара, на стале тры палкі карбанату, а сам Хасан узвышаецца ў фатэлі… Міліцыя проста не разумела, што такога зрабіў кухар, каб прасіць аформіць

крымінальную справу… Але факт злачынства быў запратакаляваны.

Начны мэнэджар да гэтага часу ня вывучыў ані расейскую, ані ангельскую, ані беларускую мовы, размаўляе асобнымі словамі й гукамі… Ён можа набраць на мабілцы пакаёўку й раўсьці ёй у вуха, што патрэбная тэрмінова батарэйка! Якая батарэйка? Куды? Для чаго?.. Што за батарэйка?! І толькі праз паўвечара высьветліцца, што адзін з пастаяльцаў тэлефанаваў на рэцэпцыю й прасіў дадатковы абагравальнік у нумар, бо зьмерз… Альбо Хасан часта перад пачаткам працоўнага вечара-ночы абыходзіць усе кропкі – габінэт аховы, камэра-мэны, бар, рэцэпцыя, спа-цэнтар, цырульня, басэйн, фітнэс, рэстарацыя, нумарны фонд, кухня… абыходзіць ён… усе яму пасьміхаюцца, усе працуюць, бегаюць, варушацца… А ён потым зойдзе ў габінэт да галоўнага мэнэджара Міхаліны й давай распавядаць, які вэрхал паўсюль адбываецца, якія ўсе лайдакі й ніхто не працуе, куды гэта яна як адказная па гатэлі глядзіць, трэба тэрмінова ўсіх звальняць, а потым накіроўваецца ў габінэт да дырэктара… І амаль за гадзіну з працоўных месцаў зьнікае два – тры супрацоўнікі. Хтосьці яму не спадабаўся сваёй усьмешкай, хтосьці ішоў міма яго й не пасьпеў першым павітацца… Але з гэтым чалавекам сапраўды немагчыма вітацца, зьнікае ўсялякае жаданьне, ён рукаецца, падаючы сваю далонь млява, яна звычайна потная й сьлізкая, нагадвае вільготную анучу, і гэтая млявасьць кажа пра пагарду да вас, гэтая спатнеласьць далоні сьведчыць пра пэўную няшчырасьць, нейкі злосны пачатак.

Аднойчы начны мэнэджар вырашыў кінуць курыць, таму ўсе сталі заўважаць яго з электроннай

цыгарэтай у зубох... Быў позьні вечар, з афіцыянтаў засталіся толькі дзяжурныя, сядзелі яны ціхенька ў сваёй каморцы з падагрэвам, самаварам і попельніцамі, палілі, пілі турэцкую каву. Раптам заходзіць Хасан і моўчкі пачынае смактаць электронную цыгарэту... Усе таксама маўчаць, размова была зрэзаная ягоным вільготна-рэзкім позіркам і традыцыйным пахам адэкалёну пасьля галеньня "Олд Спайс", які ён пакідае па паверхах лёгкім адценьнем паху, нагадваючы, што ён ужо прыступіў да працы, што ён тут валадарыць, пазначыўшы свой арэал. Так і сядзяць усе, намагаючыся хутчэй дакурыць і зьбегчы з кола прысутнасьці начнога мэнэджара, зьбегчы з гэтага невыноснага атачэньня, як раптам той, пазіраючы на штучны дым ад цыгарэты, прамаўляе: "Скоро все тут умрут" – складна прамаўляе, без памылак і амаль без акцэнту... Усе аслупянелі, нават ня выдыхнуўшы дым.

У той жа вечар Хасан не знайшоў на сваім месцы рознарабочага Ваню, пайшоў у габінэт да камэра-мэнаў і адсачыў па маніторах перамяшчэньне рознарабочага – вось ён аднёс ручнікі ў басэйн, вось ён вярнуўся ў камэру захоўваньня, набраў скрыню асьвяжальнікаў паветра, абышоў прыбіральні на нулявым паверсе, пакінуў там асьвяжальнікі, запісаў, дзе няма туалетнай паперы... І вось Ваня зьнікае ў пакоі для прыбіральшчыц... Хасан бегам туды, урываецца, як навальніца, у памяшканьне, расчыняе насьцеж дзьверы, пасоўвае ўбок аслупянелую Валянціну Андрэеўну, якая толькі й пасьпела, як пікнуць вітаньне й схаваць у кішэньку распакаваны чакалядны сырок... "А-а-а! Спит!!!" – начны мэнэджар, расчырванеўшыся, усхваляваны, быў на сёмым небе ад радасьці... Ён ужо тыдзень нікога не звальняў. Рознарабочы Ваня куляй вылецеў з працы яшчэ да раніцы, яшчэ

да канца сваёй зьмены, а Валянціна Андрэеўна пашкадавала, што запхнула свой чакалядны сырок у кішэньку фартуха, цяпер яна была вымушаная адмываць чакаляд і салодкі тварог у рукамыйніцы.

Хасан страшны чалавек, дзікун, вар'ят, злы, але не падобны да драпежніка, хутчэй ён нагадвае старога быка, якому вельмі брыдка жыць сярод людзей, такім старым і кастрыраваным. Таму менавіта сёньня ў гатэлі сьвята! Хасан сапраўды захварэў, напэўна, яго ня будзе некалькі тыдняў. Увесь пэрсанал дыхае вольна, працуе шпарка, весела й лёгка. Ніхто ня думае пра тое, што робіць штосьці ня так, ніхто не хвалюецца быць раптоўна схопленым падчас спажываньня чакаляднага сырка альбо падчас трыццаціхвіліннага адпачынку, няхай нават і ў пакоі прыбіральшчыц на брудных ручніках і анучах...

Ноч. Хасан у майтках і белых тапачках зь лягатыпам свайго гатэлю сядзіць у кватэры, ва ўласным фатэлі каля тэлевізара, сьпіна, уся зарослая, згорбленая, на падбародзьдзі неахайная шчэць, на макаўцы лысіна, аточаная з бакоў раскудлачанымі валасамі, ён ня можа заснуць – па-першае, яму не даюць кашаль і боль у грудзёх, па-другое, за пяць год ён настолькі абвык па начох працаваць, што проста ня ведае, як гэта магчыма заснуць у цемры, ноччу. Па тэлевізары паказваюць эратычны фільм "Элена ў каробцы", ён ня сочыць за сюжэтам, ён сядзіць на ложку, сумны, незадаволены жыцьцём, і яму так моцна хочацца заплакаць, зараўсьці, закрычаць, застагнаць, хоць нейкім чынам праявіць свае пачуцьці, выплакаць усё тое, што назапашвалася столькі год, выплюхнуць усю крыўду й незадаволенасьць жыцьцём, але ён ня здольны гэта

зрабіць, вочы сухія, як пустэльня, цела гарыць, і толькі знутры штосьці клякоча, нібыта кашаль, нібыта душа. Ён ня здольны цяпер і тут заплакаць альбо паказаць свой боль, свой адчай, бо ён бачыць, што ягоная ціхая, зацюканая і расчараваная ў жыцьці жонка, якая ляжыць у ложку, яшчэ ня сьпіць, яна глядзіць фільм.

ШВЭДЫ

У гатэлі пасялілася колькі старых швэдаў, адзін зь іх, салодка пасьміхаючыся, завітаў да цырульніка Віталя, які якраз быў вольным на зьмене. Швэд сеў у крэсла пасьля таго, як асыстэнты памылі яму галаву.

Швэду каля сямідзесяці, ён зморшчаны, як разынка, скрозь пакрыты плямкамі й бародаўкамі, валасоў на галаве амаль няма, навошта прыйшоў?

Майстар-цырульнік Віталь стаяў і разважаў: што менавіта стрыгчы гэтаму старому мужчыну, адно толькі валасы ў вушах?

Швэд першым пачаў размову, прапанаваўшы пасьля працы сустрэцца зь ім і ягоным сябрам, пагуляць па Менску, завітаць у бары, клюбы… Цырульнік адразу сьцяміў такі расклад і наадрэз адмовіўся ад усяго.

– Ды ладна табе, ты вельмі прыгожы малады чалавек, я – стары, я нават не жадаю з табою спаць, калі ты хочаш, можаш ты мяне таго… А? Альбо калі што, я табе адсмакчу ў сваім нумары, разумееш, гэтая грэбаная старасьць, але я вельмі хачу хаця б проста пасмактаць. Вядома, было б нашмат круцей, калі б ты мяне. Гэтым займаліся нават старажытныя грэкі, такім чынам яны перадавалі сваім вучням філязофскі розум, ну й прастату масавалі! – казаў стары і намагаўся зазірнуць у вочы цырульніку, варочаючы ў розныя бакі галавою, – Колькі ты хочаш? Дзьвесьце эўра, трыста, чатыры-

ста, пяцьсот? – швэд нэрвова шчабятаў і намагаўся сваімі скручанымі рукамі схапіць рукі стыліста, каб знайсьці зь ім больш шчыльны кантакт. Ён пазіраў праз люстэрка мутнымі аліўкавымі вачамі, крэкаў, усьміхаўся, варушыўся пад пэнюарам.

Віталь зьбялеў, потым пачырванеў, рукі ў яго пачалі трэсьціся, і ён паклікаў асыстэнта, каб той скончыў замест яго працу. Віталь быў абураны, ён ненавідзеў такіх людзей, ён ненавідзеў сваю працу, яго злавалі кліенты.

Старыя швэды ўвесь вечар дзяжурылі каля дзьвярэй салёна, чакалі, калі гэты малады прыгожы цырульнік, з матаваю скураю й чырвонымі вуснамі, аточанымі мяккім шчаціньнем, пойдзе хаця б паліць ва ўнутраны дворык гатэлю, але той не выходзіў.

Праз колькі гадзін ахоўнік Віктар, які ў гатэлі па начох падпрацоўваў жыгала, падышоў да старых швэдаў і папрасіў іх у нумары, бо тыя пачалі ўжо замінаць працаваць салёну й суседняму фітнэс-цэнтру сваімі вільготнымі позіркамі й уяўным сьлінацёкам.

Наступнай зімовай раніцай цырульнік, галодны й зьмерзлы (батарэі кепска працавалі ў здымнай кватэры), прачнуўся, расплюшчыў вочы, паглядзеў уверх, пад стольлю вісела самотная, празрыстая, круглая лямпачка. Раніца толькі займалася, сьвятло праз карычневыя фіранкі праходзіла халодна й тужліва, быццам быў вечар, а не раніца. Цырульнік сеў на ложку, нагою закрануў пустую бутэльку з-пад партвэйну, тая гучна пакацілася па драўлянай падлозе й трапіла на падраны кілім.

Ізноў Віталю трэба выпраўляцца на ненавісную працу, ізноў да вечара быць у атачэньні

людзей, размаўляць з супрацоўнікамі й зладзеяватымі адміністратарамі, якія толькі й сачылі з-пад ілба за ім, нагаворваючы на яго кліентам на карысьць іхнай сяброўкі, якая стрыгла кепска, але фанатычна ставілася да грошай і да свайго месца ў салёне. Ізноў грэбаны калектыў, які яго не прымае, ізноў адны і тыя ж размовы, мацюкі, піцьцё кавы, спробы адасобіцца ў кладоўцы з кнігаю. Грошай як не было, так і дагэтуль няма.

Праца ў сфэры абслугоўваньня часта падобная да працы на заводзе – заробак заўсёды малы, але ня вельмі – так, каб пражыць да наступнага заробку. Менавіта праз гэта чалавек застаецца на працы гадамі, бо калі ён атрымае больш грошай, ён пачне марыць і плянаваць лепшае жыцьцё, лепшую працу, спробу пераехаць, эміграваць, але гэта нецікава для тых, хто займае высокія пасады. Ты мусіш зарабляць столькі, каб хапала на ежу, і баста.

Цырульніку яшчэ ўчора прапаноўвалі пяцьсот эўра... А што, заплюшчыў бы вочы й уявіў бы якуюсь са сваіх любімых італійскіх порнаактарак залатых дзевяностых, тую ж Сэлэну Дэ Росу альбо Моніку Рокафортэ, якія былі ўлюбёнымі акторкамі легендарнага порнарэжысёра Марыё Сальеры... Няхай бы стары швэд захлынуўся ягонай спэрмай.

Грошы, грошы, паўсюль грэбаныя грошы, паперкі, якія дыктуюць свае правілы, робяць зь людзей блядзей.

Віталь падняўся з ложка й выправіўся ў прыбіральню, майткі на ягоным целе ледзь трымаліся, парваныя ззаду й перакручаныя праз неспакойны сон.

Пяцьсот эўра, і будзе магчымасьць месяц не працаваць, ня гнуць сьпіну й ногі дзеля мізэрных адсоткаў ад праробленай працы, дзеля няшчасных

чаявых, якіх хопіць роўна на хлеб, кільку ў тамаце й дзьве бутэлькі партвэйну, пачак танных цыгарэт, бутэльку мінэралкі й адкласьці колькі тысяч у тэчку, каб на пачатку новага месяцу заплаціць за кватэру, і ўсё, і гэта вынік ягонага сталеньня. Гэта тое, да чаго ён імкнуўся? Пра што марыў у дзяцінстве? Ах так, ня трэба забывацца на той факт, што ён часам падзарабляе працаю дома ў сваіх пастаянных кліентаў.

Цырульнік вырашыў, што калі сёньня швэды ізноў прыйдуць, ён, напэўна, трахне іх і за меншыя грошы, яшчэ да таго часу, як яны пасьпеюць зжэрці свае кантынэнтальныя сьнiданкі.

СЦЭНАРЫСТКА

У ружовай рэстарацыі на трэцім паверсе гатэлю, зачыненай для ўсіх, акрамя пастаяльцаў, сёньня насычаны графік, другі дзень запар здымаюць нейкі бязглузды расейскі сэрыял пра мянтоў... Дзея адбываецца падчас абеду ў пажадана цалкам невядомай для гледача прасторы, галоўныя героі – ён (мяркуючы па ўсім, забойца) і ён (мяркуючы па ўсім, бязьвінны, але чамусьці гэтаму ніхто не дае веры)... Сцэнар тупы й просты – падстава ў забойстве бязьвіннага чалавека... Здымаюць усё ў Менску, бо ў Беларусі зьняць сярэдненькі расейскі фільм альбо сэрыял у пяць разоў таньней, чым у расейскай глыбінцы, дзе кошты накручваюць тоўсты губэрнатар і дурны мэнталітэт.

З аднаго боку тут, на здымачнай пляцоўцы, паўсюль адчуваецца эканомія спонсарскіх грошай, ад танных плястыковак і запаранай кавы "Жокей" у тэрмасах да непадрыхтаванага пэрсаналу, а з другога боку, усе вакол паводзяць сябе, як барчукі са сваім імпэрыялізмам. Так і хочацца плюнуць ім у твар, маўляў, якога хуя вы такія выпячаныя, спадарства, калі столькі гонару, чаму тут ладзіце свае "кіношкі"?!

Па ўсіх законах эканоміі, сцэнарыста выпісваць з Масквы ня сталі, хопіць галоўных актораў, якія абыходзяцца, як цэлы полк масоўкі для ваеннага фільма, таму сцэнарыста шукалі ў Менску. І знайшлі. Галіна Фэліксаўна адпісала сцэнар па пля-

не, як мае быць, выклалася выдатна, хутка, чыста, прафэсійна й на тыдзень раней за тэрмін. Галоўны рэжысёр запрасіў яе на здымачную пляцоўку, трэба было пабачыцца, пагутарыць, пазнаёміцца, расплаціцца, і гэта, як выявілася, было памылкаю ад самага пачатку...

У рэстарацыі зьявілася жанчына невядомага ўзросту ў чорным ваўняным кажуху, у хустцы, з чырвоным тварам, з саплямі на верхняй губе, зь вялікімі чырвонымі вачыма, позірк якіх блукаў па прасторы. Яна зрабіла колькі крокаў у бок апэратара й спынілася каля актораў, крочыла яна цяжка, хада ў яе была напорыстая, ногі тоўстыя, круглыя, як ружовыя калёны ў рэстарацыі, абутак быў стаптаны й хутчэй нагадваў штосьці самаробнае, спадніца ледзь праглядала чорным краем з-пад кажуха, у адной руцэ яна трымала чорную торбу, а ў другой шэрыя варэнкі, якімі час ад часу дакраналася да сьлязьлівых вачэй і носу, зь якога няспынна цяклі зялёна-празрыстыя соплі. Галіна Фэліксаўна ва ўсёй прыгажосьці й неадэкватнасьці.

Як яна патрапіла ў гатэль, як прайшла праз ахову, як паднялася ў рэстарацыю?! На гэта даў дабро мэнэджар па тэлефоне, ён толькі прыйшоў на працу й меў загад пускаць праз цэнтральны ўваход ўсіх асобаў, якія задзейнічаныя ў працэсе кіназдымкаў, так было прасцей, бо ня трэба выпісваць аднаразовыя пропускі, таму ахоўнік, вядома, спачатку сумняваўся, што рабіць, даць пад сраку жанчыне, альбо паказаць, дзе ліфт на трэці паверх...

Жанчына крыху пастаяла, пераступаючы з нагі на нагу, паглядзела, прымружыўшы вочкі, на актораў і апэратара, села за суседні стол і паставіла сваю чорную торбу на пустую талерку. А трэба дадаць, што акрамя апэратара, двух актораў і асы-

стэнта рэжысёра ў рэстарацыі было каля трыццаці чалавек масоўкі, якія елі, пілі й гутарылі, ня лічачы гатэльных афіцыянтаў, якія побытава падыходзілі да сваіх роляў, і гэта было файна для сэрыяла, так бы мовіць, натуральна, працэс яго стварэньня йшоў поўнаю хадою...

Галіна Фэліксаўна спачатку гучна замовіла вады бяз газу, перапыніўшы актораў, потым праз невялічкую паўзу – эспрэса й попельніцу, і села чакаць замову...

– Дык што гэта тут такое?! – абурыўся рэжысёр, ускокваючы са свайго месца, – хто такая?! Што, блядзь, за самадзейнасьць?!

Галіна Фэліксаўна назвалася й прадставіла сябе як сцэнарыста, смачна высмаркаўшыся ў насоўку.

Рэжысёр паглядзеў на Галіну раззлавана, але ніякай цікавасьці ў ягоных вачах не чыталася, за сваё жыцьцё ён розных алігафрэнаў бачыў, асабліва ў сьвеце літар і фарбаў, таму моўчкі адлічыў патрэбную суму й папрасіў сцэнарыстку пасьля кавы сысьці праз "кантрольна-прапускны пункт" і больш ніколі, ніколі не зьяўляцца перад ягонымі вачыма, нягледзячы ні на што, нават на яе талент пісаць сцэнары.

Галіна Фэліксаўна скончыла з каваю, папіла вады, папаліла й выправілася да ліфта, але выйшла не на нулявым паверсе для пэрсаналу, каб крочыць у бок КПП... Яна спыніла ліфт на першым і зьнікла сярод наведнікаў лобі-бара, заняўшы месца ў прыцемку, у куце барнага стала.

– Я, разумееце, шаноўны, я вось хварэю, а то ж, усе мы хворыя, але пра гэта ня ведаем, вось як.

Так, хворая, алергія ў мяне амаль на ўсё, што існуе ў сьвеце, часта бывае: як возьме мяне ацёк Квінкэ, дык ледзь "хуткая" пасьпявае, таму мне трэба пробы рабіць... – сцэнарыстка гучна, таропка прагаворвае словы, яна так жадае, каб бармэн выслухаў яе да канца, каб прыслухаўся, каб пашкадаваў, што не заўважае, як часта паўтарае адно і тое ж, – Вы мне мо крыху больш каньяку падліце, вы не саромейцеся, я тут кіно здымаю, я каньяк на падрапанай руцэ разатру, і калі ніякіх прыкметаў алергіі ня выявіцца, буду яго піць, – і яна носам шморгае, соплі ганяе, губа ніжняя трасецца, нібыта вось зараз расцягнецца і жанчына пачне плакаць, – Ну калі ласка, у мяне грошы ёсьць, вы не хвалюйцеся, насамрэч кожны з нас можа захварэць, усе мы носім у сабе бактэрыі й вірусы, усе мы патэнцыйныя мерцьвякі, – Галіна Фэліксаўна сьлязьліва скуголіла і церла на запясьці мінэралку, чакаючы, калі пададуць каньяк.

Праз хвіліну перад ёй зьявіўся кубак з чайнай вадкасьцю сямігадовай вытрымкі. Сцэнарыстка плюхнула алькаголем на запясцье й пачала драпаць руку, пакуль не праступіла колькі кропель крыві. Бармэн, звалі яго Юра, шмат чаго бачыў у сваім жыцьці, але ўсё адно аслупянеў і ўтаропіўся на руку жанчыны, скура якой была чырвоная. І тут Юра ня вытрымаў і папрасіў жанчыну разьлічыцца й зьнікнуць зь ягоных вачэй. Сцэнарыстка заенчыла, але далей зь ёй не цырымоніліся...

Галіна Фэліксаўна яшчэ два разы трапляла на лобі-бар, ахоўнікі мяняліся зьменамі й ня ведалі яе, дзённы мэнэджар Карнэй Эдуардавіч выводзіў яе днём, начны Хасан – ноччу, галоўны мэнэджар меў зь ёй размовы, а таксама адміністратары рэстарацыі, ахова, бармэны Юра, Вова, Кастусь

і Андрэй, але яна магічным чынам трапляла ў гатэль, сядзела, церла каньяк на руках, пускала соплі, часам пачынала плакаць, аднойчы яе сапраўды разьдзьмула, як балёнік, яна пакаштавала маленечкую чакалядку, якая была пакладзеная на бірдэкель як падаруначак для кліентаў гатэлю й рэстарацыі.

Аднойчы Галіна патрапіла ў спа-цэнтар і адтуль у салён-цырульню… Гэта быў гамон… Фарбы… Усе фарбы для валасоў яна размазала па руках, запэцкала сваю адзежу й сядзела так на канапе перад стэндам рэцэпцыі, чакала алергічнай рэакцыі, ацёкаў і ўсяго самага горшага, плакала, распавядала скрозь стогны й сьлёзы пра тое, што ўвесь сьвет хворы, ён памірае, настае Армагедон… Яна напалохала наведнікаў салёну, хтосьці, як толькі прыходзіў па запісе, бачыў такую карціну й адразу сыходзіў, Віталь, цырульнік проста схаваўся ў сваім пакоі для пэрсаналу, Антон, другі майстар, глядзеў на сцэнарыстку з такім спужаным выглядам, быццам пабачыў сьмерць, і не варушыўся, яму адначасова было цікава, чым усё гэта скончыцца.

Галіна Фэліксаўна чакала й чакала, яна нарэсьце патрапіла ў тое атачэньне, дзе яе мусяць слухаць, трываць, бо яна патэнцыйны кліент, яна па ўсіх правілах мае рацыю ва ўсім!

Ніхто з супрацоўнікаў цырульні ў спа яе ня ведаў і ніякіх распараджэньняў гнаць яе ў шыю ад начальства ня меў і таму не чапаў, бо халера ведае, хто яна такая, можа быць, яна зварʼяцелая жонка якога нафтавіка, і калі яе кранеш, то потым проста так не адкруцісься… Але адначасова нікому не патрэбны быў тут мярцьвяк, калі здарыцца сапраўды які ацёк Квінкэ… Так, Квінкэ й да пабачэньня…

Камэры ўсё фіксавалі, усе рухі, і ў гэтым выпадку, нават калі яна сама сабе напэцкала фарбаў на рукі й разадрала скуру, пакараць маглі цырульнікаў і адміністратараў за бязьдзеяньне…

Галіна Фэліксаўна пасядзела так гадзіну, папіла кавы, супакоілася, заўважыла, што яшчэ жывая й ніякай алергіі не адбылося, толькі кроплі крыві засохлі, і яна ўзяла й пакрыўдзілася і запатрабавала кнігу скаргаў. Бо што гэта за абслугоўваньне такое!? Паклікала Віталя, каб той пафарбаваў ёй валасы. Зразумела, Віталь, як і Антон, адмовіўся.

Адміністратарка не разгубілася, набрала нарэсьце ахову. Хасан быў на месцы праз хвіліну і ажно падскочыў, калі пабачыў гэтую вар'ятку. Хасан ненавідзеў, калі яму на яго зьмене псавалі яго(!) працу, й не трываў такіх жанчын, праз якіх ён губляў выдатных кліентак гатэлю. Галіна Фэліксаўна ўяўляла сабой наймацнейшую антырэкляму гатэлю. За Хасанам хвастом цягнуўся тоўсты галоўны ахоўнік Піліп Андросавіч.

Гэта было падобна на невялікае забойства. Сцэнарыстка крычала, круціла вачыма, ускідвала галаў да столі, кідалася ў розныя бакі, адмаўлялася апранаць кажух, крычала пра грошы й пра тое, што яна жадае фарбаваць сівыя валасы й кожны з нас носіць у сваім целе цэлы пакунак вірусаў і бактэрый, і кожны з нас можа падохнуць ад ацёка Квінкэ, проста карыстаючыся новымі духамі альбо зьеўшы мармэляд, яна білася й кідалася ўсім, што траплялася пад руку. Але шлях ёй у гатэль зачынілі назаўжды, скаргаў яна не пісала, але нават калі б пакінула штосьці ў "Кнізе скаргаў", анічога не адбылося б, нават паветра не скаланулася б – штат юрыстаў міжнароднай кампаніі гатэляў такі вялікі, што адзін чалавек, які ідзе супраць, ня воін у гэтым полі.

Галіна Фэліксаўна, напэўна, вар’ятка, але хто з нас ня без шызафрэніі, і пад канец гэтага кароткага “гатэльнага” апавяданьня большасьць ужо разважае пра сваё цела, разглядае яго як зьмесьціва вірусаў і бактэрый… Яшчэ крок, і мы будзем па-за мяжою “нармалёвасьці”, такой спрэчнай катэгорыі.

Сцэнарыстка й па сёньня атрымлівае замовы на сцэнары, але толькі на паштовую скрыню… Лепш зь ёю ня бачыцца. І амаль кожны галоўны герой, прапісаны ейнымі ўласнымі рукамі, хаця б аднойчы кажа ў той ці іншай сэрыі: “Мы ўсе цяжка хварэем, але пра гэта яшэ ня ведаем. Мы ўсе – зьмесьцівы вірусаў і бактэрый, і нас чакае выбух”.

БІ

Калі браць кагосьці з мужчын за прыклад сэксуальнасьці й усеагульнага жаданьня, то такім пэрсанажам быў Антон. Былы танцор, выкладчык танцаў, стыліст-цырульнік, яго ў гатэль запрасілі толькі на пачатак працы спа-цэнтру, дамова была на самых лепшых умовах – за вялізны ганарар у месяц за паўгода раскруціць зону цырульні ў спа. То бок зрабіць так, каб кожны патэнцыйны кліент зрабіўся пастаянным і вяртаўся ня толькі стрыгчыся, але і сачыць за самымі моднымі навінкамі сэзонаў. Антон быў запрошаны дзеля таго, каб склалася працоўная база й каб выйсьці хаця б на пачатку працы спа ў гатэлі ў нуль.

Ладненькі, зь дзявочымі вейкамі й зялёнымі вочкамі, зь ірванаю фрызураю й прамэліраваным чубчыкам, з зарослаю шчаціньнем пыскаю, Антошка рабіў цуд... Не... Стрыг ён кепска, але як ён сябе паводзіў з жанчынамі й дзяўчынамі, увесь пругкі, усьміхаецца, гнецца, жартуе, страляе вочкамі... Жанчыны блыталіся, адчувалі каля яго сябе спачатку тупымі нязграбнымі каровамі, але пасьля колькіх камплімэнтаў раставалі й трымцелі, і былі гатовыя на што заўгодна.

Кожная новая кліентка, няважна, з вуліцы альбо з гатэлю, тэрмінова шукала новай сустрэчы з гэтым Апалёнам, з гэтым апранутым Давідам. Антон у сваю чаргу любіў казаць, што граматна па-

мытая галава й зроблены масаж – гэта ўжо палова посьпеху ў абслугоўваньні.

Жанчыны яго песьцілі, яны пакідалі цэлыя заробкі яму “на чай”, пакідалі свае сэрцы... Хапалі яго за рукі, абдымалі, а самыя нахабныя цалавалі, спрабуючы адразу патрапіць у ягоныя чырвоныя вусны... Антон толькі пасьпяваў выкручвацца альбо закрываць рот, каб яны не траплялі туды сваімі языкамі...

Год працы Антошкі – гэта год шаленства, год паху жаночых выдзяленьняў, год нястрымнага юру, жарсьці, сьлёз, сьмяшкоў і намёкаў.

Сярод усёй гэтай жаночай публікі да яго заходзіла колькі мужчын, паводзілі яны сябе афіцыйна й часта стрымана, але па іх погляду адміністратары й калегі Антона заўважалі, што ўнутры гэтыя мужчыны спапялюшаныя каханьнем, аднабаковым, моцным, нястрыманым, схаваным каханьнем да мужчыны, каханьнем несьвядомым і міжвольным.

Антошка не асабліва каб зьвяртаў увагу на ўвесь гэты вэрхал вакол сябе, ён рана пайшоў на пэнсію з танцаў – сьпіна, але ў свой час пасьпеў добра наскакацца на падтанцоўках у розных беларускіх сьпявачак, якія езьдзілі са сваімі “турнэ” па вёсках краіны... Антон сьпярша ня ведаў, куды падацца, але адразу знайшоў сябе ў цырульніцкім мастацтве... Ён стрыг, і грошы пакункамі траплялі ў яго кішэні й заплечнік, які ён набыў у аддзеле “ўсё для жанчын” на Нямізе... Ён зь дзяцінства любіў рэчы, уласьцівыя ня толькі ягонаму полу, таму ніколі ня бачыў розьніцы між тым, каб ябаць кагосьці самому, альбо каб яго...

“Ён радаваўся жыцьцю, ён танчыў і стрыг” – так, напэўна, напішуць на ягоным надмагільным камені. Ён сапраўды ня надта замарочваецца

жыцьцём, салодка пасьміхаецца адбеленымі зубкамі й рассоўвае па кішэньках даляры, эўра, расейскія й беларускія markup паперкі… Жыцьцё атрымалася, easy money…

Адна з жанчынаў, якая, як і ўсе, пакуль стрыглася й масажавалася, атрымлівала асалоду ад блізкасьці гэтага гнуткага мужчыны, узбуджалася, і была больш нахабнаю, як астатнія, патрабавала, так бы мовіць, звыш простага бытавога абслугоўваньня – як толькі Антошка станавіўся перад ёю, каб стрыгчы яе валасы сьпераду, яна хуценька кранала яго прамежнасьць, намацвала пэніс альбо яйцы й лашчылася… Так, вядома, доўга не магло працягвацца, праз колькі стрыжак Антошка здаўся, і ў падсобным памяшканьні гэтая кліентка смактала яму з глыбокім вуркатаньнем і стогнам, а Антошка, прымружыўшы вочы, церабіў яе за грудзі й успамінаў Артура, і праз колькі хвілін, павялічыўшы хуткасьць рухаў, спусьціў ёй у рот.

Антошка трахаў амаль усіх прыстойных жанчын, калі ў вольныя ад абавязкаў у спа-цэнтры часы працаваў прыватна на даму. Ягоны каханак Артур з-за гэтага Антона не раўнаваў, яны разам жывуць ужо восем год і, каб ня гэтыя, як ён лічыў, дзіцячыя гульні Антошкі, жахам было б толькі, калі той сапраўды мог здрадзіць яму з мужчынам.

Так, Артур – каханьне ўсяго жыцьця Антона. Яны пазнаёміліся выпадкова, калі Артур прынёс выкананую замову – чаравікі са скуры кракадзіла для адной зь беларускіх сьпявачак… Антон тады разьмінаўся перад падтанцоўкай. Яны амаль адразу закахаліся адзін у аднаго і ў той жа вечар пераспалі… Праз тыдзень Артур перавёз усе свае рэчы да Антона. Усё ў іх лёгка й проста, як мае быць… Але розьніца ў тым, што Артур – гей, і таму да Антонавых кліентак ставіцца абыякава, але Ан-

тошка – бісэксуал, і да сваіх кліентак ставіца крыху па-іншаму.

Артур – вельмі пасьпяховы майстра, абутак, які ён робіць на замову, карыстаецца папулярнасьцю за дызайн, якасьць і ручную працу… Сам ён мужны, крыху азызлы і ня надта каб прыгожы, але па-вар'яцку цікавы, асабліва, калі глядзіць на вас сваімі вачыма з пад ілба – у жанчын адразу падскоквае ціск, а мужчыны часта бянтэжацца, бо ня ведаюць, як сябе паводзіць перад такім позіркам. Калі Антошку жанчыны любяць самі проста так, інтуітыўна й так бы мовіць па закліку полу, то Артура кахаюць за мужнасьць і незвычайную аўру, за ягоны мужчынскі пах, за адчай, за погляд, за джэнтэльмэнскасьць, але той, у сваю чаргу – ужо восем год жыве з адным Антонам і за гэты час толькі выпадкова, п'яны, пацалаваўся з хлопцам у гей-клюбе й лічыць гэта здрадаю.

ЦЫГАНКА

Чорныя вочы, чорныя бровы, цёмная скура, тоўстыя вусны, пазногці, даўжэйшыя за кіпцюры драпежніка, звычайна з "фрэнч"-пакрыцьцём. У яе вялікі мажны азадак, тонкая талія й начасаныя выбеленыя пэргідрытам доўгія валасы, якія штодня яна гадзінамі ўкладвае з фэнам на брашынг... Цыганка стала дырэктаркай спа-цэнтру выпадкова, яна ўсё жыцьцё толькі й шукала выхаду да прыватнага бізнэсу. І так сталася, што яе кліенткаю, якую яна стрыгла, аказалася адна жанчына з канцэнтраваным пахам поту праз рэдкае мыцьцё. Гэтая потная жанчына атрымала вельмі буйную пасаду ў парлямэнце краіны, памяняўшы фартух павархі на чамадан чыноўніка, і цыганка Раміна Гайдараўна атрымала ўласны салён, фітнэс, басэйн і масажню, але ненадоўга, хапіла аднаго году...

Гатэль, як толькі адчыніўся пасьля "рэканструкцыі" (раней на ягоным месцы быў таксама гатэль, гістарычная каштоўнасьць, але адной ноччу за будаўнічым плотам усё раптоўна зьнікла й "рэканструявалася" ў новы гатэль), пасьпяхова здаваўся ў арэнду, так зьявіліся прыватнае казіно, рэстарацыя й начны клюб, цыганка выкупіла сабе на год салён з зонаю спа й апантана кінулася ў бойку зь цяпер ужо ўласным пэрсаналам, яна пачала кіраваць, валадарыць, і зрабілася сапраўдным дыктатарам.

Калі Раміна Гайдараўна раніцою толькі прыходзіла на працу, усе навокал – адміністратар,

стылісты, асыстэнты, манікюрысты, мэнэджар Юлія Цімафееўна, бухгальтар Люся, масажысты Ганна і Лера, інструктары па фітнэсе, пачыналі адчуваць сябе блага, быццам бы раптоўна захворвалі… Цыганка была сапраўднай хваробаю, чымсьці кшталту непрыемнага й маруднага герпэсу на вуснах, ад якога вельмі цяжка пазбавіцца, а калі пачынаеш яго калупаць альбо грызьці, ён цячэ, распаўсюджваецца й становіцца горш. Менавіта паводле гэтага прынцыпу цыганка кіравала спа-цэнтрам: спачатку патрабавала да сябе татальнай увагі, яе мылі, сушылі фэнам, потым падкручвалі брашынгам, потым начэсвалі валасы, потым пакрывалі лакам пазногці на руках і нагах, наносілі крэм супраць старэньня, рабілі масаж плячэй, і ўжо пасьля абеду ў рэстарацыі яна пачынала працу – гістэрыла, звальняла, псыхавала, потым сварылася на супрацоўнікаў, бо гаўняна яе прычасалі, а потым скардзілася, што за дзень мала грошай прынесьлі ў касу (вядома, а як жа пасьпець, калі ўвесь працоўны час яна засяроджвала ўвагу на сябе, адкуль у касе зьявяцца грошы?). Некалькі разоў на тыдзень Раміна Гайдараўна шалёна насілася па цырульні, пакуючы цырульніцкі рыштунак, і зьяжджала стрыгчы нейкага Мясковіча ды сваю дурную, цяпер ужо сяброўку, потную чыноўніцу, якой кожны месяц даплочвала за ліцэнзію й за “крышу”… Спа-цэнтар існаваў толькі дзеля яе ці не? У цыганкі была маленькая дачка, чорнавокая соска з паганымі паводзінамі, пагардлівым позіркам і зьнявагай да ўсіх, акрамя сваёй парцалянавай маці… Твар цыганскай дачкі, яе аблічча, прысутнічалі паўсюль: вось яна, шчарбата ўсьміхаючыся, паглядае на вас з буклетаў, флаераў і візытовак, вось яна з кучаравымі валасамі глядзіць на вас з расьцяжкі

на сьцяне, вось яе імя ў назве салёна (праз год кіраўніцтва гатэлю яго прыбрала), вось яна сядзіць у зоне чаканьня кліентаў, вось яна, блядзь, калупаецца ў носе… “Паглядзіце на маю прыгажуньку! Ай ты мая цукерачка, ай ты мая жопачка! Ай да нэ, цыганэ, ай да нэ!”… Потым, калі цыганка нарэсьце спыняла сваю сьліну ў бок дачкі, яна азіралася на супрацоўнікаў і чакала ад іх такога ж бязглуздага замілаваньня сваёй цукерачкай, і ўсе пачыналі енчыць, ціўкаць і замілоўвацца: “Ай да нэ, ай да нэ! Якая паненка тут па цырульні ходзіць!” А цыганская дачка толькі апускала вочкі й чырванела, і пасьміхалася, а праз хвіліну ўжо сядзела ў фатэлі мамкі й сваім тоненькім прыгожанькім роцікам выпускала ў паветра мацюкальныя словы нянавісьці да ўсіх на гэтым сьвеце ўродаў, акрамя, вядома, сябе і сваёй маці.

Гэтыя няшчасныя паўтары цыганкі, гэтая сямейка пратрымалася роўна год, і потым жанчына й недарослае дзяўчо зьніклі, а гатэль забраў сабе спа-цэнтар назад й ужо нікому не прадаваў, прэзыдэнту сеткі гатэляў Ніндзю дужа спадабалася наведваць салён і масажню, а тымі рэчамі, якія яму падабаліся, ён абавязкова валодаў.

Цыганы зьніклі раптоўна, як і зьявіліся, але зьніклі яны з помпаю: выкрылі клептаманію бухгальтара Люсі, выгналі ўвесь стары пэрсанал, а некаторых супрацоўнікаў звольнілі паводле артыкулу, каб не выёбваліся, скралі грошы, затрымалі заробкі на два месяцы й так іх не аддалі… І толькі аднаму чалавеку, які сутыкнуўся з Рамінай Гайдараўнай і яе дачкой, за ўвесь гэты год было цалкам усё абыякава – цырульніцы Марыне, бо яна была баптысткай, і з ёй цыганка амаль не кантактавала. Тую проста скасабочвала ад адной толькі шчырай і добрай усьмешкі Марыны, якая,

да ўсяго, была яшчэ цяжарнаю і сабою ўяўляла адну вялікую й пільную ўвагу за сваім здароўем, за сваім целам, сочачы, ці добра праходзіць цяжарнасць, чытаючы Біблію і вяжучы ваўняныя шкарпэткі, утульна ўладкаваўшыся ў куточку. Калі Антон часта вар'яцеў і мацюкаўся на цыганку, якую звычайна прычэсваў Віталь, Марына проста сядзела на залі й вязала, за што праз колькі дзён былі абвешчаныя новыя законы: забарона сядзець бяз працы, забарона на чытаньне на залі, забарона на вязаньне, прагляд тэлевізара, карыстаньне мабільным тэлефонам й забарона на размовы паміж сабой... Толькі праца, суворая праца... Дазволеныя адно забаўлялкі з цыганскай разбэшчанай дачкой, якой толькі споўнілася восем. Маці на працягу трох год рабіла ёй меліраваньне, а цяпер лячыла дачцэ валасы ампуламі й таніравала іх у натуральны карычневы колер. Дачка бегала па спа-цэнтры з алейнымі валасамі, пэцкала сабе вусны чырвонай памадаю і вельмі ўдала капіравала манеры маці...

Дачка ведала, што хутка, калі яна стане дарослай, яна будзе ня толькі падобнай да маці, але нават звышпадобнай. Бо гэта гістарычны факт, што аднойчы Чарлі Чаплін заняў другое месца ў конкурсе двайнікоў Чарлі Чапліна.

БУХГАЛЬТАР

У гатэлі ўтрымліваецца буйны штат бухгальтараў, кожны зь якіх адказвае за пэўную зону: рэстарацыя, клюб, нумары па паверхах, спа, казыно й хто яшчэ ведае, якія «чорныя» і «белыя» касы й бухгальтарскія кнігі вядуць гэтыя людзі, з раніцы да ночы аточаныя паперкамі й лічбамі, сумуючы ў сваіх запыленых габінэтах, прапахлых таннаю кавою й бруднай бялізнай.

Часта, каб ня ўводзіць у спакусу, па-над імі ставяць такі ж па колькасьці чальцоў штат начальнікаў, а то і большы... І аднойчы Люсю, якая вяла фінансавыя справы па рэстарацыі, празь нейкія хібы ў разьліках, панізілі з пасады галоўнага да штатнага бухгальтара, і яна мусіла з самага высокага, сёмага паверха, дзе месьціліся габінэты алімпійцаў-начальнікаў, перасесьці ў невялікі пакой на першым паверсе ў спа-цэнтры.

Люся гэтаму ня надта была радая, тым болей, што яе пакой суседнічаў з распранальняй, то бок кліентаў гэтых процьма – гоман, ахоўнікі, якія вечна знаходзіліся побач з прывабнымі адміністратаркамі спа й рэстарацыі. Але з часам Люся абвыкла і нават пасябравала з мужным, напампаваным стэроідамі й пратэінамі ахоўнікам Віктарам. Выдатнае сяброўства ў іх было, часта яны ў ейным габінэце абдымаліся, альбо Віктар дамаўляўся на нумар і ставіў свой традыцыйны кошт за гадзіну сэксу, але са зніжкаю на пяцьдзясят адсоткаў.

Віктар быў вялікі, увесь пукаты, рабрысты, паўсюль тырчэлі цягліцы, якія часта самі па сабе выпадкова напружваліся, а сам ён любіў напружваць свае ягадзіцы, бывае, забудзецца на ўсё й стаіць на пасту, ахоўвае й сьціскае, а потым паслабляе сраку, сьціскае, паслабляе дзьве накачаныя паловачкі. Віктар рана зрабіўся напаўсівым, што пасавала яму яшчэ болей, то бок надавала яму пашаны, але звычайна ўсіх кліентак ён трахаў па-хуткаму, як маратонец, пакуль не адчуваў, што адпрацаваў сто эўра, й канчаў ім то на жывот, то на сьпіну, таму сівізна не азначала нясьпешнасьць і вопыт, яна была ў яго хутчэй рудымэнтам.

Люся захапілася спачатку новымі прыгодамі першага паверху: сэкс падчас працы, пасьля працы й ноччу, у ейнай галаве пераблыталася, дзе там у гэтых жарсьцях быў муж, дзе Віктар, а дзе яе сьненьні... Невядома, да чаго дайшло б, каб ня тры падзеі: арышт за сутэнэрства Піліпа Андросавіча, галоўнага ахоўніка, прапанова Віктару ад старога школьнага сябра сьпяваць на бэквакале ў беларускім гурце і плёткі пра нейкага супрацоўніка, які крадзе грошы з кішэняў і торбаў кліентаў рэстарацыі й спа-цэнтру ў распранальні. І вядома, пасьля галоўнага ахоўніка пачалі катаваць гардэробшчыц.

Ларыса Іванаўна няспынна плакала, калі яе выводзілі з гатэлю, Ганна Анатольеўна была белаю, як той сьнег на ходніку... Абедзьве пэнсіянэркі засталіся бяз працы, камэры, гэтыя змрочныя цыклопы ў кутох, так і не далі празрыстых адказаў, распранальня знутры не праглядаецца, грошы зьнікалі на абедзьвюх дзённых зьменах гэтых старых жанчын, усю адказнасьць за каштоўнасьці панеслі яны. Прасьцей было пагнаць бабуль, адна

з якіх мела навуковую ступень па біялёгіі, а другая трыццацігадовы стаж працы галоўным вахцёрам у Опэрным Тэатры.

Пакрысе праблемы зьнiклі, Віктара не было колькі тыдняў, ён запісваў альбом са сваім музычным гуртом, альбом называўся «Толькі ты» і меў адразу дзесяць музычных трэкаў пра каханьне... Некаторыя сталыя пастаялкі й супрацоўніцы гатэлю былі не ў гуморы без традыцыйнага сэксу, Люся сумавала па прыгодах, бо на алімпе, на сёмым паверсе, сёмым небе, як-ніяк хаця б галоўны дырэктар гатэлю час ад часу ушчыкваў яе за сраку, і гэта надавала ёй рахманасьці, да таго ж, раней у яе было меней папяровай працы.

Крадзяжы ў распранальні праз два тыдні аднавіліся, але ніхто пра гэта ня ведаў, акрамя Юліі Цімафееўны, ёй па сакрэце сказала адна з кліентак, што ёй падаецца, нібыта ў яе час ад часу зьнікаюць грошы з партманэ альбо з кішэні паліто, але яна ня можа даць пэўны адказ, ці сапраўды так, бо носіць з сабою часта стос грошай, бывае да сарака тысяч даляраў, па справах патрэбна, і не ўпэўненая, што сто альбо дзьвесьце даляраў зьнiклі... Мэнэджар спа-цэнтру ўсё зразумела, яна ўцяміла, што бабулькі тут былі ні пры чым, тут працаваў хтосьці прафэсійна, чыста.

Праз два дні ў кліенткі зьнiклі чатырыста тысяч беларускіх рублёў, чатырма паперкамі... Распранальню часова зачынілі й пачалі развражаць дзе, хто і як, па камэрах глядзелі, там было бачна, што ў распранальні больш нікога не было за дзьве гадзіны, толькі новая гардэробшчыца Валянціна Мікалаеўна выходзіла ў прыбіральню, але яна ўсё зачыняла... Абшукалі гардэробшчыцу, тая на гэта моцна пакрыўдзілася, маўляў, трыццаць гадоў на

заводзе адпрацавала, цаліну падымала, а цяпер яе на старасьці гадоў зладзейкаю называюць! Высноваў з Валянцінай Мікалаеўнай не зрабілі. Абшукалі прыбіральню – таксама нічога.

І тут раптам Люсі спатрэбілася выйсьці са свайго пакоя, каб падняцца наверх і падпісаць колькі паперак. Выходзіць яна, дзьверы замыкае, а да яе Раміна Гайдараўна й Юлія Цімафееўна з ахоўнікам Сашам падскочылі і патрабуюць адчыніць дзьверы габінэта, ён адзіны суседнічае з распранальняй, хто яго ведае... І ўсе ўчатырох уціснуліся ў пакой, які іх ледзь змясьціў.

Люська зрабіла выгляд бязьвіннай ахвяркі, але ў ейным кашальку знайшлі тыя чатыры бэжавыя паперкі, на якіх быў намаляваны замак Радзівілаў у Нясьвіжы, кліентка загадзя выпісала ўсе нумары ейных купюр, і яны супалі...

– Доўбні мы ўсе! – жалілася Юлія Цімафееўна, – забыліся на тое, што суседні пакой бухгальтара знутры злучаны з распранальняй асобнымі дзьвярыма, бо першапачаткова габінэт мусіў быць камораю гардэробшчыкаў...

А Люся нічога, пасьміхалася, яна саму сябе даўно ўжо апраўдала: плаціць за асалоду трэба – пяцьдзясят эўра за адзін раз, і гэта са зьніжкай як для пэрсаналу, за адзежу трэба – па-суседстве адчынілі новы французскі буцік, нават за прыгоды трэба плаціць! А што тыя таўстасумы, тыя разбэшчаныя кліенты? Хіба яны абяднелі? Не! Ста далярамі болей, ста далярамі меней, якая ім розьніца. А для яе гэта істотныя сумы!

І адзіным чалавекам, які сумаваў праз крадзяжы бухгальтара, быў нават ня Віктар, які страціў адну са сваіх любімых сталых кліентак, гэтым няшчасным ёлупнем быў рознарабочы Ваня, якога

яшчэ на той час ня звольніў Хасан, і які часта паліў на падворку гатэля разам зь Люсяю й шчыра яе кахаў, яна нават аднойчы на карпаратыве п’яная дала яму памацаць свае грудзі і пацалавала ў шчаку... Увечары, калі Люсю канчаткова пагналі са скандалам з гатэлю, Ваня прыйшоў дадому, адамкнуў сваю самотную здымную кватэру, не распранаючыся сеў за стол, адкаркаваў гарэлку й піў да раніцы, і недзе ў дзьве гадзіны ночы плакаў гарачымі слязьмі, бо няма нічога больш жорсткага ў неўзаемным каханьні, як даведацца, што аб’ект тваіх мараў – сапсаваны гэтым прагнілым сьветам, і кожны кожнаму вораг, і кожны кожнага падазрае, асабліва ў такой багне, як гатэль... Бо, як нам вядома – чалавек чалавеку воўк, а шчырымі бываюць толькі зомбі да зомбі. І Ваня пад раніцу на п’яную галаву вырашыў: альбо стане зомбі, і так будзе больш шчыра, альбо знойдзе Люсю й прызнаецца ёй у сваім невылечным ахвярным каханьні.

КОТКА

У гатэль прыехала канадская каманда па хакеі, прыехала на тыдзень. У канадцаў наперадзе як мінімум тры матчы. На рэцэпцыі ўсіх хуценька разьмеркавалі па нумарох, акрамя аднаго яўнага рэтрасэксуала, форварда, які быў жудасна нязграбна апрануты, з празрыстай усьмешкаю й поглядам татальнай абыякавасьці да ўсяго, што адбывалася навокал. Затрымка зь ім здарылася праз тое, што гатэль па сваіх унутраных законах забараняе пастаяльцам утрымліваць у нумарах жывёл.

Забарона была строгаю й кантралявалася дырэкцыяй. Але Ўэйн, так звалі спартсмэна, адказаў, што адмаўляецца тут спыняцца, пакуль не "прапішуць" яго котку – амаль міжнародны скандал: канадцы адмаўляюцца гуляць, котку адмаўляюцца прапісаць, жах...

Ды колькі той коткі было, але яна была ангельскаю, пароднаю, і каштавала пяцьдзясят тысяч фунтаў, мела сваю ўласную клетку і валізу на колах зь ежаю, пігулкамі, вітамінамі, цацкамі, штучнымі мышамі-забаўлялкамі, адфільтраванай вадой для піцва, мела сваю касмэтыку й колькі вопраткі, а таксама экалягічна чысты пясок для туалета. Котка мела багажу больш, чым гаспадар.

Уэйн ледзьве ня плакаў, скардзіўся, што ў яго толькі яна і ёсьць, адзіная яго падтрымка, і яму не патрэбныя ані прастытуткі, ані іншы біяматэрыял, якія толькі ставарае атмасфэру прысутнасьці. Уэйн

казаў, што якія б грудзі ні прасьвечваліся праз выразы ў кофтах і саколках жанчын, яны не заменяць яму ягоную котку, якая аддае ласкі ўтрая болей і нічога за гэта не патрабуе. Сябры й таварышы па хакейным клюбе яго добра разумелі, яны падарожнічалі толькі з фотакарткамі любімых, альбо на скрайні выпадак здымалі напружаньне ў цягліцах праз набыты сэкс альбо рукою з крэмам.

На рэцэпцыі дзяўчыны перапужана лыбіліся, ня ведалі, куды падзець свае рукі й свае целы падалей ад зьнерваванага хакеіста, пакуль не зьявіўся дзённы мэнэджар Карнэй Эдуардавіч і, раззлаваны, што безь яго ня могуць рашыць такія простыя справы, з ходу падкінуў адну карункавую ідэю.

І котку запісалі як прастытутку, то бок, як "лэдзі ў нумар", і гэта вырашыла ўсе праблемы, Уэйн адразу праплаціў тыдзень пражываньня сваёй коткі па сорак эўра за дваццаць чатыры гадзіны і зьнік у ліфце разам з коткаю, клеткай і кацінай валізаю.

І ўсё было б файна, але аднойчы пакаёўка Наста, прыбіраючы ў нумары хакеіста, раптам не знайшла коткі! Гэта мусіў быць трэці міжнародны скандал у хакеі за два дні. "Лепей бы я цябе б не знайшла, курва! – раўла на яе Міхаліна, галоўны мэнэджар. – Ды як ты знойдзеш мне пяцьдзясят тысяч фунтаў за котку!? Га? Прыбярэш усе нумары ў Беларусі?!"

Наста кінулася шукаць па гатэлі котку, пухнатую жывёлку колеру пляжнага пяску, уся дзённая зьмена, шкадуючы дзяўчо, кіскала па паверхах, зазірала ў самыя незвычаныя месцы, усе сьпяшаліся, пакуль канадская каманда ня вернецца

ў гатэль. Безвынікова… Пакаёўка Наста, заплаканая, счырванелая, з апухлым тварам, пайшла ўвечары дадому гатовая чакаць начнога званку, калі Ўэйн вернецца, вырашыць пакарміць котку, а там…

Так яна бедная й паснула, знэрваваная, забыўшыся перапранулцца, скруціўшыся эмбрыёнам пад ваўняным пледам, выпіўшы бутэльку валяр'янкі.

За ноч Насту ніхто не пабудзіў па тэлефоне са сваркамі й ганьбаю. Котка сама выпаўзла з-пад ложка, пад якім амаль суткі хавалася, напалоханая ранішнім пыласосам.

Акрамя коткі, Уэйн любіў толькі прадукцыю Apple, ён быў шалёным прадстаўніком новага руху – мак-нацы, і спачатку ўвесь тыдзень фатаграфаваў котку на свой iPhone, а потым, апошняй ранціцою, перад ад'ездам, калупаючы яечню з кантынэнтальнага сьняданку, ён у макбуку посьціў усё гэтае сэнтыментальнае лайно зь любімай коткай ў Фэйсбук, дзе пісаў у статусе, што жыў тыдзень у Мінску з коткаю, якую афармілі зь ім як прастытутку. Уэйн так і не даведаўся пра тое, як шукалі ягоную пухнатую жывёлку колеру сонечнага пяску, і як Наста піла ноччу валяр'янку.

ДЗЯДУЛЯ

Гэтая разбэшчанасьць, гэтая бессаромнасьць, няўцямны юр, вычварэнства, заўжды паказваліся першымі, ішлі перад ім, як толькі ён зьяўляўся. Не было істотным, дзе яго бачылі, але кожны спачатку адчуваў, як прастора гусьцее, як паветра цяжэе, і праз сэкунду зьяўляўся ён – ногі ледзь перасоўвае, кульгавенькі, пляшывенькі, жаласьлівы пэнсіянэр, па гадох даўно ўжо ня толькі пэнсіянэр, але, напэўна, й вэтэран Другой сусьветнай…

Ніндзя, галоўны, прэзыдэнт міжнароднай сеткі гатэляў, так яго звалі падначаленыя, дадаючы спадар, пан Ніндзя, яму было далёка за восемдзясят, і так жа далёка да рэальнасьці. Ніндзя трымаў пяцьсот гатэляў па сьвеце, яго міжнародная кампанія была адной з самых буйных, ён жыў на ўласнай выспе ў Карыбскім басэйне і, напэўна, ніколі б нават і не наведаў чарговы гатэль у нейкім цьмяна вядомым Менску, горадзе, які даводзілася гугліць, каб даведацца, дзе гэта, калі б ня жонка. Сталася так, што яшчэ дваццаць год таму ён у Дубаі знайшоў сабе маладую жанчыну, якая аказалася зь Беларусі, а тут ужо прайшоў міленіўм, першы дзясятак стагодзьдзя й тысячагодзьдзя, а ён усё ніяк не памрэ, і жонка, растраціўшы сваю першую сьвежасьць і маладосьць, вырашыла свае сталыя гады больш на гэтага старога юрлівага пня не выдаткоўваць… Разводны працэс апынуўся

доўгім і марудным, і праходзіў ён на радзіме жонкі, што ня надта добра адбівалася на рэпутацыі мусульманіна-бізнэсоўца, але Ніндзю было ўжо ўсё роўна, яго бізнэс кіраваўся знутры сямейным кланам.

Калі яго бачыш, хочацца яму дапамагчы і падтрымаць ягоныя жаласьлівыя рухі... Ён валадар, цар сеткі гатэляў, грошы сапсавалі яго ад самага нараджэньня, калі бацька патрапаў за шчочку, пацерабіў ружовую скуру фамільным пярсьцёнкам з буйным брыльянтам і загадаў абцерці свайго нованароджанага сына шаўковым ручнікам з залатымі ніткамі. Ніндзю з маленства ўзбуджалі толькі грошы й цыцкі. Ён за жыцьцё пасьпеў так шмат разоў зьмяніць атачэньне вакол сябе, зьмяніць столькі гатэляў, нумароў і краін, што гэтага экспірыенсу й грошай хапіла б на тое, каб цікава, сыта й прыстойна пражыць усім жыхарам Этыёпіі ў цэнтры Брусэля на працягу дзесяці год. Ён, адзін жывы арганізм, жыве па памерах гадавога ВУП адной афрыканскай краіны. Яго сапраўдны прыбытак – даўно легенда.

Ніндзя ўжо ня памятае сябе ў маладосьці, бо ён настолькі стары, што за праўду ўспрымае толькі свае блакітныя пігулкі, якія надаюць яму мужчынскай моцы, і ён лічыць гэта нармалёвым, ад Прыроды. Але трэба адзначыць, ягонаму малодшаму сыну – чатыры гады. Дзядуля, так яго кліча ўвесь пэрсанал гатэлю, даўно аджыў сваё, але працягвае існаваньне, дурное, нягеглае, клоўнскае існаваньне, ён выконвае ролю мясцовага блазна са сваімі выбрыкамі й заляцаньнямі да пастаялак гатэлю й да кліентак казыно, бараў і спа-цэнтру. Ён нязграбны й скручаны, ледзь перасоўваючы ногі, шкрэбае падлогу, намагаючыся дагнаць малады

азадак, і ажно сьліну пускае, але не пасьпявае за тэмпам маладога жаночага цела. Тады ахоўнікі, якія заўсёды побач зь ім і выконваюць ролю хутчэй не аховы, а мэдсясьцёр – там дапамагчы яму падняцца, тут паправіць слыхавы апарат, што выпаў з вуха… Ахоўнікі Саша альбо Віктар бегам даганяюць жанчыну й вядуць яе да Ніндзі, і ня дай Божа ёй адмовіць, скрывіўшы вусны – гамон. Дзед адразу моцна крыўдзіцца й загадвае выгнаць з гатэлю гэтую лахудру, хто б яна ні была, пастаялка, жонка нафтавіка альбо кліентка спа…

Ніндзя апошнія месяцы жыве ў гатэлі, і ўвесь пэрсанал, пачынаючы ад брамнікаў і сканчваючы дырэктарам, адчувае наэлектрызаванае паветра вакол. Жанчыны папросту навучыліся па ледзь улоўным гарлачыкавым паху парфумы Гэрмэс здагадвацца, што недзе ў радыюсе трыццаці мэтраў целяпаецца стары юрлівец у атачэньні танных прасталытак і ахоўнікаў (і першых, і другіх вакол яго, абавязкова па дзьве пэрсоны, гэта загад), ну амаль Ной узыходзіць у каўчэг – усе парамі… Жанчыны адчуваюць пах і хуценька зьнікаюць.

Здавалася б, што тут такога, стары прэзыдэнт гатэлю, балбоча толькі на сваёй мове, ледзь жывы, маразматычны, кульгае й раскідвае грошы, але як цяжка даводзіцца супрацоўніцам. Гэты стары разбэшчаны індывід не абмінае аніводнай жанчыны – ён лезе да іх, хапае за рукі, мармыча, сьлініць іх далоні сваімі вуснамі, мацае іх за азадкі, таліі, рукамі цягнецца да грудзей… Ад усяго гэтага становіцца брыдка, агідна і адначасова прачынаецца такая вялікая, уседаравальная жаласьць да гэтага старога – ну што зь яго возьмеш, небарака, ён нагадвае непаслухмянае хворае дзіцё, якое нават не разумее, што робіць. Ну на табе цыцку,

ну патрымайся за сраку... ну што ты яшчэ хочаш?! І вось цуд, праз пяць хвілін ён супакойваецца і спрабуе ўпіхнуць у кішэньку дзяўчынкі грошык.

Каля яго кожны новы дзень дзьве новыя сьвежыя прастытуткі, усе яны, шчыра кажучы, не высокай клясы, то бок не дарагія, а часта звычайныя дзяўчыны з вуліц, якія прыехалі ў Менск вучыцца, самі жывуць у інтэрнаце, наіўныя, дурныя, мараць пра замежных прынцаў і спрабуюць падзарабіць грошай, калі ня розмумам, то хаця б жопкаю... Кожны вечар Ніндзя прыводзіць такіх дзявуляў у свой нумар, а на наступны дзень адпраўляе ў спа-цэнтар, каб яны бясплатна зрабілі ўсё, што захочуць, то бок па адной працэдуры, на большае яны не насмакталі. Шкада глядзець на такіх дурніц, яны выходзяць з габінэтаў, пасьля масажу альбо касмэтоляга, апранаюць свае танныя сукенкі, якія набылі ў лепшым выпадку ў ГУМе, у горшым – на рынку, шукаюць свае плястыкавыя гадзіньнікі "дольчэ габана" й накіроўваюцца да ліфтаў, каб зноў, як і ўчора, падняцца ў прэзыдэнцкія пакоі Ніндзі, але ім перараазаюць шлях Юлія Цімафееўна й ахоўнік, якія даўно ўжо ведаюць, што рабіць – калі ласка, просім вас пакінуць гатэль, гаспадар адпачывае й больш вас бачыць не жадае. А гэтыя дзяўчыны звычайна ўжо пасьпелі навысылаць смс сваім сяброўкам з гарадскіх пасёлкаў і вёсак, што яны сустрэлі на вуліцы альбо ў бары гатэлю свайго прынца, старога, але ж і ноч яны прабавілі ў прэзыдэнцкім нумары, і цяпер у спа-цэнтры робяць масаж, і пасьля зьбіраюцца застацца, як мінімум яшчэ да раніцы, а потым іхнае "старое шчасьце" павязе, як і абяцаў, у далёкія гарачыя краіны, і далей багацьце, багацьце, багацьце. Як вынік суворага рэалізму – іх чакае халодная

вуліца і ўсьведамленьне таго, што яны ня маюць грошай нават на грамадскі транспарт, а то, яны ж ня шлёндры, каб патрабаваць за ноч інтыму грошы, яны прыстойныя дзяўчыны. Студэнткі!

Такім чынам Ніндзя кожны вечар эканоміць на дарагіх прастытутках і нават ня трацідца на вячэру й на працэдуры спа-цэнтра, усё належыць яму...

Надоечы дзядуля даказаў усім, што яшчэ не такі стары брыдкі маразматык, як усе лічаць. Ён за суткі правёў поўную зьмену кіраўніцтва гатэлю, выявіўшы, што на самым высокім узроўні яго дзіка абкрадаюць...

Але, як кажа Міхаліна, галоўны мэнэджар: “Ніндзя ўсяго толькі наш стары дзядок і, калі ласка, стаўцеся да яго з пашанаю, як проста да старога, і старайцеся заплюшчыць вочы на тое, што ён цягне свае скручаныя сухія маршчыністыя рукі да вашых прыгожых цыцак і жопак, проста працуйце”.

І ніхто ня ведае, што Ніндзя насамрэч больш за ўсё ў жыцьці любіць рабіць дзяўчынам кунілінгус, смактаць ім вагіны... Бо для яго гэта як есьці крэмавы сыр Гарганзола з блакітнай цьвільлю й спэцыфічным пахам, быццам бы гідкім, але адначасова мяккім й смачным, прыемным, танюткім, з адценьнем паху выдзяленьняў жаночай похвы – яму вільготна, мякка, зь лёгкім салёным прысмакам... Ніндзя вялікі аматар Гарганзолы... Толькі на ягоны жаль, рэдка хто зь ягоных аднаразовых спадарожніцаў згодныя на тое, каб стары дзед лазіў ім туды языком, няхай ужо лепей пальцамі альбо сваім напаўвісячым невялічкім пэнісам. І ніхто ня ведае, што калі б Ніндзю дазволілі атрымаць поўную асалоду ад гарганзолавай вяхоткі, ён бы зрабіў гэтае дзяўчо сваёй новай жонкай...

МЭНЭДЖАР

“У ёй загінуў актор” – гэта былі першыя думкі ў кожнага, хто знаёміўся з галоўным мэнэджарам Міхалінай, яскравай, жвавую і магічнаю асобай, пра яе можна было сказаць, што яна жывая, менавіта сапраўды жывая сярод (не)жывых. Ад яе каляровымі промнямі струменіла энэргія, яна не сядзела на месцы, і ў яе заўсёды пры сабе была дзікая гісторыя, якую яна пасьпявала распавесьці за некалькі хвілін. Гэтага мэнэджара ўсе абагаўлялі, яна гарою стаяла за пэрсанал перад дырэкцыяй, але калі хтосьці зь ейных пакаёвак піў альбо яшчэ ў нечым правініўся, яна неверагодна шырока раскрывала рот, ашчэрыўшы іклы, агаломшвала і вінаватых, і бязьвінных такім моцным крыкам, што здавалася, тыя жылы й цягліцы, напятыя да неверагоднай моцы, у адначасьсе лопнуць.

Міхаліна заўсёды ўсіх просіць зваць яе без афіцыйных прыставак кшталту імя па бацьку, бо яна ніколі не адчувае сябе такой афіцыйнай і старой, за сваё жыцьцё яна пасьпела зьмяніць чатырох мужоў, усе яны аказалася, былі па ейных словах мяккацелымі дурнямі, бяз будучыні, лянотнымі мяшкамі, дурнымі мужыкамі... Зь ёй аніводны мужчына ня мог ужыцца, яна была моц, вагонь, жалеза, вечная дынаміка, рух, колазварот... Яна за свой ужо дзесяцігадовы вопыт працы зьмяніла ня толькі гатэлі, але й кантынэнты – Японія, Турцыя,

Нямеччына, Афрыка, Аўстралія, але ўсё-ткі вярнулася ў Беларусь.

Яна была б выдатнаю акторкай, сапраўднай зоркай, яна зачароўвала сваёй мімікай, усе наўмысна выходзілі курыць, калі бачылі, што на падворак да месцаў для курэньня шпацыруе Міхаліна разам са сваёй намесьніцай – адразу чакай тэатру аднаго актора: сьмех, сьлёзы, ганьба, лямант, скарга, катарсіс, сублімацыя прафэсіі, сублімацыя сублімацыі, гульня, неспадзяваныя словазлучэньні й мэтафары... Ад Міхаліны можна было пачуць россып неверагодных аповедаў і адначасова даведацца пра яе асабістае меркаваньне наконт чаго заўгодна ў сьвеце й па-за ім.

Але такія людзі, як яна, ня доўга жывуць вольна й шчасьліва, іх адразу спрабуюць прагнуць пад сябе, асабліва гэтага ад Міхаліны намагалася Сыбіла – галоўны маркэтоляг і жонка дырэктара гатэлю Амара Алі Айамара. Сыбіла свае “жончыны паўнамоцтвы” хутка й апантанна пашырыла на ўвесь гатэль...

Сыбіла была паскуднаю бабай, зь вялікімі сыліконавымі цыцкамі й ботаксным тварам, яна мэтаскіравана помсьціла за Міхалініны адкрытасьць, шчырасьць і акторства.

– Спадарыня Сыбіла, калі ласка, заўтра каталіцкае Раство, дайце мне калі не выходны, дык бальнічны, мне тэрмінова трэба на апэрацыю, у мяне яечнік апусьціўся, я хаджу на працу, як у тумане, усё размытае ад болю, і акрамя яечніка ў мяне жахлівыя болі ў нагах, я на кожным кроку паміраю! У нас тут ёсьць недалёка выдатная нямецкая лякарня, я ўсяго на два дні лягу! – жалілася Міхаліна, на каленях умольвала Сыбілу, але тая для сябе асабіста вырашыла, што галоўны мэнэджар

гатэлю будзе ўвесь месяц яе памагатай па працы ў маркетынгу й ў цяжкай справе помсты пэрсаналу.

– О май год, ю а со пур, май гёрл! Але я не магу цябе адпусьціць да дзясятага студзеня, ты мусіш працаваць за мяне, пакуль я не прыеду зь зімовых вакацый. Я сваю дачку ня бачыла тры гады, мой Амарчык сумуе па нашым агульным адпачынку, ты ж мяне зразумей, мой муж, ён жа дырэктар гатэлю, наказаў мне часова пасадзіць на маю пасаду кагосьці з начальства, а ты ў мяне такая цудоўненькая, такая камунікабельная, разумненькая! – з сыліконавых вуснаў Сыбілы гэта гучала як вырак: альбо ты памрэш на працы, альбо я цябе звольню. Гэтая жанчына ўмела адначасова аблашчыць цябе й абсьмяяць.

– Сука кудлатая! Табе ніхто тут права кіраваць не даваў, – прамовіла ціхенька Міхаліна і, пакінуўшы габінэт маркетолягаў, сышла курыць, кульгаючы, адчуваючы як дзеяньне абязбольных пігулак слабее, і сотні лёзаў разразаюць ніз жывата. На наступны дзень у яе адкрыўся вагінальны крывацёк.

Міхаліна не паслухалася й на заўтра, калі гэтая замежная курва разам з мужам зьехала на вакацыі, легла на апэрацыю і выключыла мабільны тэлефон, каб ніхто не турбаваў.

Цэлы тыдзень Сыбіла назвоньвала на адключаную мабілку, пэрсанал упарта маўчаў, ніхто ня ведаў, дзе Міхаліна. Сыбіла настойліва званіла па тры разы на дзень, пакуль нарэсьце не пачула голас Міхаліны, і першымі словамі, якія шалёна выскачылі з Сыбілінага напампаванага рота, былі:

– Ах ты факін блядзь! Мяне не паслухалася?! Я ж цябе, прыеду, зьнішчу, ты ў мяне, сука, паляціш

з працы! Чакай! Два дні! І Амар разам зь Ніндзем цябе пагоняць у шыю!!! – і Сыбіла перарвала роўмінгавую сувязь.

Але складзецца ўсё зусім ня так, як прарочыла дурная замежніца. Усе думалі, што Ніндзя – стары плюгавы дзед, такі стары, што даўно ўжо не кіруе гатэлем і нічога не разумее, акрамя аголенай цыцкі, але выявілася, ён сачыў за ўсім, і, даведаўся пра паводзіны Сыбілы, пра тое, што тая пашырае свае паўнамоцтвы да бессаромных памераў і катуе галоўнага мэнэджара. Пракантраляваўшы працу яе мужа, Ніндзя выявіць шматлікія крадзяжы грошай і бескантрольнае сутэнэрства па гатэлі.

За дзьве хвіліны Сыбіла, галоўны маркэтоляг, і Амар Алі Айамар, дырэктар гатэлю, будуць выкінутыя на памыйку з пагрозай суда, а за імі паляцяць іх найлепшыя сябры: начны мэнэджар Хасан, дурная сяброўка Сыбілы, якая бясплатна карыстаецца паслугамі спа-цэнтру й рэстарацыяй Сабакакал, а таксама колькі дарагіх прастытутак больш ня будуць мець права нават зьявіцца на лобі-бары ў фае гатэлю, ня тое, каб у нумарох.

Міхаліна пасьпее толькі пазваніць Сыбіле і коратка паслаць яе ў дупу, пакуль тая будзе яшчэ на тэрыторыі Беларусі. Праз два тыдні, акрыяўшы, галоўны мэнэджар атрымае павышэньне на працы, ёй прапануюць быць намесьніцай дырэктара гатэлю.

Істотныя рэчы тут, у гатэлі, адбываюцца вельмі хутка і часта пралятаюць з шумам і бляскам як камэты, пакідаючы пасьля сябе доўгі хвост абмеркаваньняў, плётак і чутак.

СЬПІС

Ёсьць такая добрая зявядзёнка ў сьвеце, дзяржавы стараюцца падтрымліваць адна адну й часта дзеля пашырэньня вопыту й кругагляду мяняюцца сваімі студэнтамі, прафэсарамі, ваеннымі, спартсмэнамі... Гэтым разам наш МУС адаслаў сто беларусаў у Катар на тры месяцы, а Катарскі МУС у сваю чаргу выслаў сто сваіх катарцаў на тры месяцы ў Мінск. Трымайце, калі ласка, рабіце зь імі, што хочаце. Як звычайна, на расьсяленьне ў інтэрнаты й гатэлі гораду, просяць вышэйшыя дзяржаўныя ўстановы, а калі гатэлі ўпарцяцца і словамі іх угаварыць не атрымліваецца, выпісваецца прымусовы загад.

Амар Алі Айамар толькі заступіў на пасаду і яшчэ дрэнна быў знаёмы з гэтымі беларускімі завядзёнкамі, таму па сваёй прастаце ўзяў на сябе сто катарцаў, і ў кожны вольны двухпакаёвы нумар разьмясьціў па пяць дарослых мужчын. Вядома ж, ён такім дурнем аказаўся адзіны на горад, бо ўсе гатэлі пасьпелі абвясьціць сябе перапоўненымі й замоўленымі ажно да канца лета.

Так, дзея адбывалася ўлетку, катарцам тут было прывольна, ніякага сухога закону, амаль агаленыя жанчыны шпацырюць па вуліцах... Кожную раніцу зборы на ваенным палігоне, лекцыі ў МУС, пасьля абеду адпачынак.

Катарцы, мякка кажучы, былі ня надта ахайныя, нумары ў гатэлі яны давялі за тры месяцы

да жудаснага стану, дырэктар хадзіў і чырванеў, абяцаў сабе ніколі ня быць такім неабачлівым. Катарцы, у сваю чаргу, варылі пяльмені з дапамогаю падагравальніка ў ракавінах у ванных пакоях, праз вокны нацягвалі вяроўкі й вонкі вывешвалі сушыцца свае шкарпэткі й майткі, саколкі й штаны. Гэта было лета трэшу ў цэнтры горада, усе баяліся хадзіць праз гатэльную вуліцу, бо паўсюль увечары швэндаліся дзікія барбары. Анягож, калі ў нас ва ўзброеных сілах служаць і працуюць адны бязмозглыя нахабнікі, то ў іх таксама ёсьць свае катарскія шабаны, быдла-хлопцы з мабільнікамі й семкамі, якія паступаюць на службу ў МУС дзеля гонару, пагонаў і ільготнай кватэры. Карацей усё як у нас, толькі адзіная рэч – усе катарцы падобныя да няголеных татара-манголаў, ім бы яшчэ шаблі й на коней – карціна атрымаецца поўнай.

Але што катарцы, яны прыехалі часова, іх дзяржава спраўна плоціць ім катарскія заробкі, тут яны паны, ядуць ікру, сьмярдзяць і рыгаюць, і мараць пра беларускую бабу, абавязкова бляндынку, каб прысунуць ёй троху, у рот даць, ну карацей, як звычайна, каб потым дома, у сваім любімым бары альбо на лаўцы каля дома распавядаць сябрам пра беларускі сэкс і паказваць фоткі з аголенай "наташай" са сваіх мабільнікаў.

Катарцам ня шчасьціла, два месяцы ўсе яны хадзілі з сухастоем, і толькі рукамі здымалі напружаньне. Беларускія жанчыны баяліся іх як вагню... Бо малпы яны, стэпавыя, валасатыя барбары...

Што рабіць? Што рабіць? Што рабіць?! Плачуць сто катарцаў сьлязьмі гора, ніхто іх тут ня любіць, ніхто не разумее, самотныя яны ўсе, пакутнічкі.

Нeяк жнівеньсікім цёплым вечарам у холе гатэля зьявіліся дзьве дзяўчыны, статныя, прыгожыя, сьветлавалосыя, манерныя, але бескультурныя й нахабныя. Кожная трымала па аркушы паперы й жавала жуйку. Абедзьве падышлі да рэцэпцыі й выклалі на драўляны стэнд па дзьве тысячы эўра.

– Гэта стандартная працэнтная стаўка за жанчыну ў нумар, – прамовіла адна зь дзяўчын і нахабна паглядзела ў вочы парцье, якая разгубілася, бо стандартны ўнёсак за "лэдзі ў нумар", па-першае, плаціць мужчына, альбо сума ўключаецца ў рахунак за нумар, і па-другое, гэта каштуе сорак эўра.

– Не тармазі, чуеш, тут унёсак за ўсіх катарцаў, праз суткі нас тут ужо ня будзе! – прахрыпела другая дзяўчына. – Колькі іх у вас? Пральна – сто. Мы плацім, працуем, а вы нас не чапаеце...

На рэцэпцыі ўсё пералічылі й запісалі разьлікі.

Дабраславі Алах дзьвюх беларускіх бляндынак! Яны выратавалі сто катарцаў, якія маглі ганебна вярнуцца на радзіму, не даведаўшыся, што гэта такое – беларуская жанчына!

Дзяўчыны пакінулі сьцены гатэлю толькі на трэція суткі, кожная мела па сем тысячы пяцьсот эўра й дадаткам яшчэ па дзьве тысячы пяцьсот – унёсак працэнтаў гатэлю за "лэдзі ў нумар" яны спраўна вярнулі зваротна з кожнага, хто забаўлялася з іхнымі вяхоткамі.

Дзяўчыны ледзь перасоўвалі нагамі, яны былі напампаваныя мусульманскай спэрмаю, целы моцна балелі, рукі-ногі былі ў крывападцёках, цяжка, моташна, жудасна, але радасна, цяпер яны адпачнуць, расплоцяцца з пазыкамі й за ква-

тэру, прыдбаюць новай адзежы, абутку, касмэтыкі й на працы аднячасова стануць даражэйшымі ўдвая. Шчасьце!!!

Дырэктар гатэлю так і не даведаўся, чаму гэта за два тыдні да ад'езду ўсе катарцы сталі прыбірацца ў нумарох, паздымалі свае майткі й шкарпэткі з вокнаў і павесялелі. Яму так ніхто й не распавядзе, што вайскоўцы на радзіме будуць усім знаёмым паказваць штосьці на экранах сваіх мабільных тэлефонаў, а знаёмыя будуць толькі выпучваць вочы й клясьціся, што абавязкова да сьмерці аднойчы патрапяць у гэты казачны Менск, дзе бабы заглынаюць да корня...

УРАЧЫСТАЕ АДКРЫЦЬЦЁ

Савецкасьць мысьленьня тут у Менску паўсюль, і гэта добра відаць па працы чыноўнікаў і вайскоўцаў, якія вешаюць на свае грудзі гронкі мэдалёў, выдумляюць для сябе чарговыя званьні й граматы. Пра гэта сьведчаць дзяржаўныя арганізацыі, асабліва моладзевыя. Пра гэтую застойную савецкасьць сьведчаць дзяржаўныя сьвяты...

Гатэль будавалі нядоўга. Нанятыя будаўнікі былі рознакаляровыя, у камандах прысутнічалі як самі беларусы, так і ўкраінцы, туркі, рускія, казахі, кітайцы, карэйцы, нават колькі мужчынаў з Вэнэсуэлы і адзін самотны паляк. Усе працавалі спраўна, ніхто нікуды не сьпяшаўся, звонку гатэль быў хутка завершаны, але знутры яшчэ толькі дасыхала тынкоўка, па сутнасьці заставалася два месяцы на дапрацоўку і ўсё, можна было прымаць наведнікаў, пастаяльцаў, кліентаў. Але раптам паступіў загад кіраўніцтву гатэля: нягледзячы ні на што, нават на тое, што гатэль прыватны і належыць буйной міжнароднай кампаніі, урачыста адкрыць яго на дзень горада і абавязкова разам з прэзыдэнтам краіны, і адразу ж засяліць колькі сяброў-замежнікаў самога прэзыдэнта. Кіраўніцтва гатэлю было абвыклае да спраўных дзелавых стасункаў у Эўразьвязе як з прэзыдэнтамі, так і з падначаленымі, але не разумела такога загаду: то

бок чаго гэты чалавек сунецца ў прыватны бізнэс? Але каб не было нейкіх недарэчнасьцяў і сварак ад самага пачатку разьвіцьця бізнэсу, было вырашана дзейнічаць па загадзе “зьверху”.

Усе будаўнікі былі прымушаныя працаваць па дзьве зьмены запар і днём, і ноччу, але галоўны брыгадзір, які меў вопыт працы на будоўлях Турцыі, Канады й Нямеччыны, хваляваўся, назвоньваў Ніндзю й яго сакратарам і скардзіўся, што да ўрачыстага адкрыцьця на дзень горада яны не пасьпяваюць, і раіў паслаць куды падалей гэтыя загады “зьверху”, няхай там увогуле будуць удзячнымі, што было вырашана адчыніць гатэль ТУТ!

І вось, нарэсьце, калі ласка, адкрыцьцё! Дзень горада! Прэзыдэнт, уладальнік і дырэктар стаяць разам, усьміхаюцца вельмі нацягнута, атачаныя натоўпам людзей са сьцяжкамі з гербам сталіцы й сінімі і белымі балёнікамі. Трое мужчын у гарнітурах разразаюць чырвоную стужку – гатэль адчынілі. Далей ідуць афіцыйныя словы, віншаваньні, пажаданьні ўдачы. Потым пампезна засяляюць трох вельмі важных “паноў”, фармацэўтычнага барона, нейкага мусульманскага нафтавіка й вэнэсуэльца.

Назаўтра з ранку і да наступнай раніцы – дождж ліе няспынна, верасень, а то ж.

Пасьля дажджу выяўляецца, што ўвесь нулявы паверх цалкам затоплены, заліта ўсё да столі, уся тэхніка: пральныя й прасавальныя машыны, кампутары, маніторы, барныя крэслы, дываны, канапы, ручнікі, газонакасілкі й машыны для мыцьця падлогі. Жах!

Выклікаюць аварыйную каманду, выкачваюць ваду. Тры галоўныя пастаяльцы гатэля абу-

раюцца, яны, разбэшчаныя ёлупні, чакаюць сваіх чыстых гарнітураў, сваёй ранішняй кавы і сьвежай газэты... Яны ня хочуць нават і чуць пра нейкія праблемы й перашкоды, гэта пяць зорак, і ім з гэтае нагоды трэба тэрмінова падзьмуць у іхныя валасатыя дупкі.

Амар Алі Айамар, зьбялелы, нэрвова ўздрыгвае кожны раз, калі яму звоніць у габінэт Ніндзя, ён сутаргава пацірае шыю, цярэбіць словы ў роце, клянецца ўсё хутка выправіць.

Што рабіць?! Што рабіць?! Што рабіць?! Выклікалі каманду будаўнікоў, брыгадзір сумленна нагадвае: ён жа казаў, што тут працы яшчэ на два месяцы! Не, ня слухалі! А цяпер увогуле хрэн яго ведае, колькі часу трэба, каб асушыць усю гэтую багну!

Каб прасушыць нулявы й першы паверхі, было вырашана ўключыць батарэі, а потым ужо наноў тынкаваць сьцены й фарбаваць іх, добра, што гэта быў нулявы паверх, які належаў толькі пэрсаналу гатэлю і патрабаваў адно касмэтычнай афарбоўкі...

Уключылі батарэі, ад рэзкага скоку тэмператур трубы на другім, першым і нулявым паверхах ня вытрымалі й лопнулі, цяпер ужо палова гатэлю паволі залівалася гарачай вадою...

Але галоўнае што? Галоўнае, што адчыніліся ўрачыста! З балёнікамі, чырвонай стужкай, паважанымі першымі пастаяльцамі! Галоўнае і тое, што да ўрачыстага адкрыцьця прыватнага гатэлю быў далучаны прэзыдэнт, а большага нам і ня трэба!

Што рабіць далей? Гэта быў шахматны цугцванг – які ход ня зробіш, усё адно будзе кеп-

ска, й штосьці страціш. Такім чынам, гатэль другі раз вымушаныя былі адчыніць толькі праз тры месяцы. Трох паважаных пастаяльцаў выселілі, яны кожны напісалі абразьлівыя сказы як у кнігу скаргаў, так і асобна прэзыдэнту краіны й прэздэнту міжнароднай гатэльнай кампаніі Ніндзю.

У адказ былі напісаныя афіцыйныя вымовы ад прэзыдэнта краіны на адрасы Ніндзі і Амара. Але ці дайшлі гэтыя вымовы да адрасатаў, невядома, напэўна, гэтыя ганебныя паперкі, падпісаныя адной істотай, хворай на манію велічы, ператварыліся ў адзін мэтафізычны ганебны ліст, які зьнік у прасторы й цяпер існуе ў паралельным сьвеце, дзе замест гатэлю стаіць старая кнайпа, а ўладальнікам яе афіцыйна значыцца пацук.

ЧОРНАЕ ПАЛІТО

У дзьверы настойліва званілі, я скрозь сон не разумеў, што адбываецца, здавалася, што званілі акурат у маім сьне, што хтосьці турбаваў мяне падчас выдатнай мроі, дзе я быў у дзіўным падарожжы, і тут раптам навокал пачуліся невядомыя гукі, незвычайны звон, нібыта спачатку ціўкалі птушкі, потым я скеміў, што гэтак сыгналіць аўтамабіль, але бліжэй да рэальнасьці, усплываючы на паверхню матэрыяльнага існаваньня ў напаўцёмным пакоі, ледзь асьветленым ліхтаром з вуліцы, я пачаў разумець, што хтосьці звоніць ва ўваходныя дзьверы. Жонка спала, але неспакойна, варушылася – яшчэ званок, і яна прачнецца. Гляджу на фосфарныя лічбы на цыферблаце гадзіньніка – кароткая стрэлка паснула на трох гадзінах. Я апускаю ногі на прахалодны лінолеум, перабіраюся на паласнае пакрыцьцё ў калідоры й іду адчыняць дзьверы.

Зьбянтэжанасьць, злосьць, разгубленасьць. Хто гэта будзе званіць а трэцяй ночы?! Мне раніцою на працу! Аніякага адпачынку! Гатэль забірае ўсе сілы, як крывасмок, ніякага паратунку, нават калі сьпіш у сваёй уласнай кватэры!

Адмыкаю дзьверы, думаю, што калі гэта брат ізноў ня ўзяў ключы, буду сварыцца! А то, будзіць пасярод ночы!

Перад дзьвярыма затрымліваюся, пазіраю ў вочка, бачу тоўстага лысага мужыка, апранутага ў чорнае паліто... Што за?!

– Гэй, гэй, адчыняй! – раве на дзьверы тоўсты мужык. – Адчыняй, Ванька дома?! Пазаві мне Ваньку! Чуеш? Хто там?! Ванька, гэта ты? Адчыняй, у мяне з сабою каньяк! Альлё! Блядзь!

Я настолькі раззлаваны, што адразу не знаходжу моцы штосьці сказаць, чакаю колькі сэкунд, а потым выбухаю:

– А ну пайшоў адсюль! Казёл! Няма тут ніякага Ванькі! Дай адпачыць людзям!!! Ніякага паратунку няма ад гэтых паганых людзей! – крычу я, адначасова зазіраю ў вочка.

Мужчына відавочна зразумеў, што не туды пазваніў. Скамечана прамовіў: "Ізьвяніце", – паклаў у нагрудную кішэню чорнага паліто бутэльку каньяку, агледзеўся вакол, потым зашпіліўся й зьнік.

Я, стоячы ў адных майтках, перабіраючы голымі нагамі ад холаду, бо так сьпяшаўся адчыніць дзьверы, што запамятаваў пра тапачкі й халат, стаю з голаю сракаю і чую, як за сваімі мэталічнымі дзьвярыма заварушыліся суседзі, шчоўкаючы замкамі, торгаючы дзьвярной ручкаю, напэўна, праклінаючы мяне й "майго" сабутэльніка, які дадумаўся пасярод ночы пазваніць у дзьверы! Трэба ж заставацца ў межах прыстойнасьці! Людзям зранку на працу!

Я вярнуўся ў пакой, накрыўся і перад тым як праваліцца ў кароткі, трохгадзінны сон, адчуў, як жонка заварушылася, прачнулася, спытала мяне, хто званіў у дзьверы, пачула ў адказ мацюкі й, пакінуўшы мяне ў спакоі, пайшла ў прыбіральню, не ўключаючы сьвятло.

ІНВЭСТАР

Інвэстар быў мужчынам яскравым, прыгожым, маладым і ладным, жыў на дзьве краіны, два дамы: Англію й Беларусь, і для адкрыцьця сваёй першай франшызы на тэрыторыі горада дзяцінства ён абраў гатэль. Ён разьлічыў, што гэта мусіць быць самым выгодным месцам і надзейным стартам, які потым забясьпечыць старты яшчэ тром сусьветна вядомым брэндам.

Франшызу адчынялі з шыкам і помпаю: музыкі, швэдзкі стол. Усё было зроблена й прадстаўлена для той клясы людзей, якая не пытаецца сама ў сябе па раніцах: "Што? Ізноў на працу? Грошы?! Падаражэў квіток на грамадскі транспарт?!"

Інвэстар меў сваю страхавую кампанію ў цэнтры Лёндана, яго дзеці вучыліся ў Оксфардзкім каледжы, жонка піла зраньня шампанскае й праклінала свой славянскі акцэнт... Інвэстар быў беларусам, і нават незвычайным беларусам, ён па-вар'яцку быў узяты ў палон адной ідэяй – на сваёй радзіме трэба адчыніць як мага больш прадстаўніцтваў брытанскіх брэндаў, а калі пашчасьціць, то і супэрбрэндаў, пачынаючы ад "Марка энд Спэнсара", "Фэшн Бара", ангельскіх пабаў, і сканчаючы "Брыціш Пітролеўм" ды іншымі... Навошта тут гэтыя франшызы? А таму што мы – Эўропа, і нам мусіць быць няёмка да пасівеньня ад таго, што ў нас няма нармальнай культуры адзеньня, ежы, пітва.

Інвэстар змагаўся, як мог, закладваў сваю маёмасьць, браў пазыкі, ён імкнуўся разьвіваць свае франшызы, але кожны месяц па фінансавых выніках ён цярпеў паразу, кожны раз ён ці адступаў, ці проста капітуляваў. З аднаго боку, ён шмат грошай укладаў у сваіх супрацоўнікаў, кожнага адпраўляў на падвышэньне кваліфікацыі на тры месяцы ў Лёндан, кожнаму аплочваў дарогу, ежу, жытло, адукацыю... Бо перш чым працаваць у сур'ёзных кампаніях, трэба зьмяніць сваё местачковае мысьленьне, так ён пераканана казаў усім, каго браў на працу. Яго супрацоўнікі разам зь ім у Лёндане наведвалі кнайпы, пілі, рукаліся, браталіся й спалі ў адной кватэры, знаходзілі ў яго прыбіральнях дзіўныя часопісы з аголенымі мужчынамі, вазелін і брудныя шкарпэткі, дыскі з порна й беларускія цукеркі, пустую лядоўню й хатні бар, напампаваны ўіскі. Яны любілі інвэстара, а ён пакутаваў праз тое, што яго душылі вялікімі падаткамі і ціснулі чыноўнікі, і бралі бессаромна грошы пажарнікі, а разам зь імі людзі з санітарных станцыяў, бандыты (хоць усе кажуць, што бандытаў у краіне няма). Інвэстар зарабіў сабе шызафрэнію, псарыяз, раньняе пасівеньне, і ў яго выпалі два пярэднія зубы. У свае трыццаць два гады ён нагадваў пяцідзесяцігадовага закатаванага мужчыну, ён шмат піў, паліў па тры пачкі на дзень, кожны вечар наведваў мясцовыя стрыптыз-клюбы, набываў па начох мінет ад адной і той жа прастытуткі, а рана раніцою ўжо быў на нагах, бегаў, хваляваўся, езьдзіў, лётаў і плаваў па справах, аддаваў пазыкі, браў пазыкі... Час падганяў няўмольна, а знакамітая першая франшыза працавала ў мінус, нават не дацягваючы да нуля.

У інвэстара здарыўся ўдар, і ён зьнік на нейкай гарачай выспе, ён адпачываў месяц і по-

тым вярнуўся. Адразу як прыехаў, знайшоў мяне й прапанаваў пайсьці выпіць. Я спалохаўся, чаго гэта ён ад мяне хоча? Мы з інвэстарам нават калі пілі ў Лёндане, не асабліва гутарылі й камунікавалі, а тут адразу такая прапанова – пайсьці й выпіць.

Мы сядзелі з ім у кнайпе "NewsCafe" за столікам на вуліцы, побач праходзілі мінакі, за суседнім столікам сядзелі мужчыны ў гарнітурах і размаўлялі па-ангельску, насупраць кнайпы трапяталіся ў паветры два сьцягі: Эўразьвязу й Вялікабрытаніі. Я піў зь вялікага шклянога кубка чыстую гарэлку Абсалют, закусваў парэзанымі цытрынамі, паліў цыгарэты, ён піў ўіскі Гранд і курыў чакалядныя сігарылы, зацягваўся нэрвова й глыбока... Упершыню ён сядзеў так блізка да мяне, сумны, увесь пакрыты белымі бляшкамі псарыязу, рукі трэсьліся, кепка была насунутая на самы нос, на яго моцна ціснулі фінансавыя праблемы, ён ледзь трываў, сівізны за месяц падвоілася, ён прамовіў:

– Ведаеш, што я табе скажу, усё гэта нічога ня значыць, самае каштоўнае, што я чытаў у жыцьці, гэта невялічкія занатоўкі з разважаньняў трыццатага прэзыдэнта Амэрыкі Джона Калвіна Куліджа, чалавека безэмацыйнага й замкнёнага ў сабе, ён пісаў, што нішто ня можа замяніць настойлівасьць, талент не заменіць яе, няма нічога болей звычайнага, чым няўдачнікі, якія маюць талент, геніяльнасьць таксама не заменіць настойлівасьці, геній, які нічога не дамогся, амаль увайшоў у прымаўку, адукацыя таксама ня будзе заменаю, сьвет перапоўнены адукаванымі самотнікамі, усё трымаецца толькі на настойлівасьці й рашучасьці, – сказаў ён, гледзячы ў стол.

Мы чакалі дзьвюх ягоных знаёмых, пра якіх ён толькі сказаў, што яны зь вялікімі грудзямі, а гэта самае галоўнае.

– Ведаеш, – рэзка пачаў ён, – я ніколі ня буду спыняцца празь нейкія дурныя перашкоды з боку каго й чаго заўгодна, і няхай я зраблюся банкротам, але гэты грэбаны Менск, а потым і ўся грэбаная Беларусь атрымаюць ад мяне яшчэ болей брытанскіх франшыз, нават, не – атрымаюць дзясяткі брытанскіх супэрбрэндаў на сваёй зямлі, альбо я – гэта ня я!

ШАМПАНСКАЕ

Вядома, што ў Беларусі мусяць выконвацца пэўныя міжнародныя стандарты, і калі ў гатэлі патрабуюць шампанскае “Крыстал”, яго павінны падаць, але, вядома, такое шампанскае на нашай зямлі знайсьці немагчыма, што яно тут існуе – міт. Адным вечарам Ніндзя загадаў Амару Аль Айамару, каб на наступны дзень у бары й рэстарацыі ў мэню з’явілася шампанскае “Крыстал”. Амар адразу ў адмову, гэта ж па 800$ за бутэльку! Але...

Загадаў – зрабілі. На наступны вечар у гатэль завезьлі дзьве скрыні па дваццаць бутэлек шампанскага, якое каштавала аднаго жыцьця сумленнага беларуса. Але што зь ім далей рабіць, ніхто ня ведаў. Пастаяльнікі адмаўляліся яго піць, наведнікі з вуліцы – тым болей, за месяц звычайна магло прадацца толькі паўбутэлькі, і кліенты рашуча адмаўляліся плаціць за цэлую. Знаходзіліся тыя, хто прыходзіў п’яны, прыводзіў з сабою баб, выпендрываўся, замаўляў “Крыстал”, а потым, выпіўшы, усчынаў сварку, маўляў, гэта было чарніла, а не шампанскае, лайно, несапраўдная марка, ён ведае гэта дакладна! Апошнія часта сыходзілі, пакідаючы афіцыянтаў тры месяцы сядзець без афіцыйнага заробку.

Праблема дайшла да Ніндзі, яму праз чатыры месяцы паскардзіўся галоўны бармэн Юра, зь якім той часта гутарыў, калі піў сваё любімае лёг-

кае віно, як яго між сабой супрацоўнікі называлі – віно для дзядулі.

Наш дзед паразважаў і абвясьціў такую навіну, гледзячы на трыццаць пяць бутэлек перад сабою:

– Кожны, хто працуе ў гатэлі, – брамнік, пакаёўка, маркэтоляг, адміністратар, бармэн, афіцыянт, кожны, хто здолее прадаць адну і болей бутэлек шампанскага “Крыстал” каму заўгодна, атрымае пятнаццаць адсоткаў ад кошту кожнай прададзенай бутэлькі да свайго месячнага заробку!

І паўстаў Тыдзень Вэрхалу ў Гатэлі.

Для кліентаў перасталі існаваць усе напоі, акрамя шампанскага “Крыстал”, пакаёўкі шукалі па паверхах патэнцыйных пакупнікоў, брамнік пытаўся пра каштоўны напой у мінакоў, афіцыянткі гатовыя былі прадаваць яго аголенымі, абліваць ім грудзі альбо заліваць у пупкі, абы толькі... Але ўсе гэтыя памкненьні, заахвочваньні й рэклямаваньні не спрацоўвалі, кліентаў так проста ня возьмеш...

Адзіны пэрсанаж, які сьцяміў, як трэба гандляваць, быў бармэн Вова, які празь месяц набудзе сабе новую Аўдзі А4.

Вова быў высокі й хударлявы малады чалавек, насіў фрызуру кшталту глямурнага іракезу з ірванымі доўгімі пасмачкамі ззаду, вельмі любіў начныя дыскатэкі й новыя знаёмствы і марыў мець шмат грошай. Вова, калі, напрыклад, бачыў, што наведнік рэстарацыі маскаль, і да ўсяго, яшчэ й нахабны, а гэтак большасьць маскалёў пазнаецца адразу, калі ён бачыў, што той маскаль зь дзяўчынаю, што ён выпендрываецца, што ён упершыню ў Менску, увесь апрануты ў рознакаляровае дарагое брыдоцьце, – Вова не вагаючыся

прыносіў нават без замовы "Крыстал", з прамоваю, што гэта найлепшае пітво ў Беларусі, і калі яны сапраўды хочуць адчуць сябе тут па-панску, гэта самае тое. І тут ужо ніводзін мужчына, каб не згубіць свайго гонару, не адмаўляўся.

У Вовы сапраўды быў талент знаходзіць патрэбныя моманты, і талент адчуваць інтуітыўна, хто будзе піць і плаціць, а хто не.

Потым Вова прадаваў "Крыстал" замест вады, разьліваў яго замест апэрытываў і нават п'яным туркам аглаблёвую ён падліваў знакамітым шампанскім.

Тыдзень – і ўсе трыццаць пяць бутэлек зьніклі ў пэўным кірунку.

Праз другі тыдзень – на картку бармэну Вове, як і было абяцана, былі залічаныя адсоткі...

Вова адзін зрабіў рэвалюцыю, ён паказаў, што ў Менску таксама могуць прадавацца такія напоі, і праз месяц у супэрмаркетах, у вітрынах пад шклом зьявілася шампанскае "Крыстал" па 1000$ за бутэльку, а па тэлевізары была запушчаная рэклямная кампанія: "Ня будзь скнарам, набудзь для сваёй бабы штосьці вартае яе!"

ЖЫГАЛА

Віктар усё жыцьцё працаваў над сабою, ён шалёна прасаваў сваё цела з чатырнаццаці год, як толькі ўсьвядоміў, што “біцуха” ў яго правісае, а трыцэпс не праглядаецца. Віця ганяў жалеза суткамі напралёт у трэнажорцы, якая месьцілася ў падвале ягонага дому. Трэнажорку вясной залівала, але хлопцы займаліся нават па калена ў вадзе. Віктар любіў “браць на ногі” дыскі па сорак кіляграм, пакуль на трэнажоры не скончалася месца для “бліноў” і ўвесь гэты мэталічны пірог, усе гэтыя напластаваньні цягаў да адурэньня, потым ён браў бліны “на сьпіну” для станавай трэніроўкі, пераладжваў наноў трэнажорныя ўстаноўкі, рохкаючы, гмыкаючы, напружваючыся да сініх вэнаў на ілбе, цягаў, цягаў, ганяў па жылах рэшткі тлушчу, скачваў мяса ў камень, ірваў на сабе мэтал... Пакуль ужо сябра не падстрахоўваў і ледзь прытомнага не выносіў яго з-пад трэнажора ў распранальню. Невялічкі адпачынак, і потым ішла грудная клетка, потым трапецыя, шліфоўка біцэпса і, на самы канец, – скокі праз скакалку, бег на бегавой дарожцы, душ, парылка й дадому... І так раніцою, і так яшчэ вечарам, і так кожны дзень, і так кожны сэзон.

Жыцьцё Віктара неслася вельмі хутка, як па тры заходы з гантэлямі на кожную цягліцу. Жыцьцё Віктара праносілася празь яго гэтак жа хутка, як расьлі цяглiцы ў яго на лытках, жыцьцё пухла, выпячвала вэны, і калі б Віктар паспрабаваў апісаць яго, ён бы коратка сказаў: “Маё жыцьцё дзіка напружанае і нагадвае суцэльнае змаганьне з кожнай клеткай тлушчу”.

Ён больш нічым не цікавіўся, жанчыны не асабліва вабілі, на іх не хапала моцы, але за-

рабляць грошы даводзілася, бо трэба было купляць пратэінавыя парашкі й спартовыя прылады, таму ён з васямнаццаці год пачаў працаваць ахоўнікам. Гэта была адзіная прафэсія, на якой ён не напружваўся, стаіш, голаў уверх, грудзі нарасхрыст, пыса тупая, вочы злосныя – фэйс-кантроль, стаяць, хлопча, табе туды заходзіць забаронена!

Віктара заўважылі мясцовыя ахоўнікі ў начным клюбе і ўзялі з сабою на новае месца працы – у гатэль.

Заробку паболела, працы паменела, Віктар дзяжурыў па начох у цэнтральным фае, а там было ціха, у адрозненьне ад начнога клюба... Віктар хутка пачаў сумаваць на працы, чаго зь ім раней ніколі не адбывалася, ён заўважыў, што ў галаве штосьці варушыцца, у вушах штосьці шуміць, але ўсе непатрэбныя гукі гнаў ад сябе, каб не перашкаджалі працаваць на працы й трэніравацца.

Адзін зімовы вечар зьмяніў яго жыцьцё. Позна ноччу адна з пастаялак гатэлю вярталася п’янаю з банкету і калі брала на рэцэпцыі ключ ад нумару, прыкмеціла Віктара:

– Малады чалавек, я вас бяру з сабою! – прамовіла жанчына й ганарліва пайшла да ліфта.

Віктару ня трэба было казаць двойчы, ён зразумеў, што ёй патрэбная нейкая дапамога, але наколькі ён быў зьдзіўлены, калі жанчына завяла яго ў нумар, распранулася сама і распранула яго, потым, пасмактаўшы яму чэлес, узялася за гэтую напружаную цягліцу й павяла да ложка, прамаўляючы камплімэнты яго прэсу й біцэпсам. У ложку яна аддалася і, калі ўсё скончылася, Віктар атрымаў 600$.

Жыцьцё Віктара рэзка зьмянілася, фінансавае становішча палепшылася, галоўны ахоўнік Піліп Андросавіч цяпер прыгандлёўваў ня толькі прастытуткамі, але й сваім асабістым жыгала, а Віктар, у сваю чаргу, па правілах маркетынгу, зрабіў 50% зніжкі на свае тарыфы для супрацоўніц і па вечарох часта трахаў бухгальтарку Люсю й афіцыянтку Кацю, а таксама адну з пакаёвак, якая любіла сядзець на ім зьверху й крычаць пра блядзтва й маладосьць, а Віктар заплюшчваў вочы і маліўся, каб яна хутчэй скончыла. Віктар быў майстра сваёй справы, ён быў сапраўдны артыст прафэсіі, ён «знашаўся» па пяць разоў на ноч, і кожны раз па-рознаму, у розных пазыцыях і з розным імпэтам. І ніхто да гэтага часу ня ведае, што пасьля кар'еры, якая так рэзка пайшла ўгару, у Віктара паменшала жаданьня выціскаць усе сокі з трэнажорных апаратаў, іх цяпер выціскаў сэкс, і ён захацеў стаць сьпеваком. Віктар захацеў сьпяваць песенькі, здымацца ў кліпах. І ў яго былі ўсе шанцы на тое, каб пачаць запісваць уласныя альбомы – грошы ўжо назьбіраў, пэніс яго не падводзіў, цалам ён быў прыгожы, мазгі, як і трэба, адсутнічалі, і ўжо сьвяціліся на гарызонце сьвятыя дваццаць чатыры гады, калі ўзрост дазваляе ўсё і нават болей.

ХАЎСКІПІНГ

Самая няўдзячная праца ў гатэлі – гэта праца пакаёвак. Пакаёўкі – адзіныя, хто сапраўды бачыць чалавека, які ён ёсьць насамрэч. Кажуць, каб зразумець узровень культуры чалавека, трэба паглядзець, як ён сьнедае альбо абедае ў самоце. Менавіта калі чалавек застаецца сам-насам, ён раскрываецца як асоба. Мне прыгадваецца знаёмы, які нават пры мне ня еў, а жэр, як сьвіньня, раскідваў паўсюль ежу, пэцкаўся, рыгаў, а калі неабходна было, гучна й смачна выпускаў газы. Я думаў, цікава, як ён сябе паводзіць ў самоце, калі нікога няма, напэўна, нават і гадзіць, не адыходзячы ад ежы.

Пакаёўкі – самыя пакутныя з пэрсаналу. Часта гэтым жанчынам здраджваюць нэрвы, і яны ў лепшым выпадку звальняюцца, у горшым, баючыся застацца бяз працы – знаходзяць супакой у алькаголі.

Ну а як тут не зап’еш? Калі пасьля чарговага пастаянца неабходна:

Прыбіраць шафу, у якую ён усю ноч сцаў, альбо адціраць у нумары тэлефон ад лайна, альбо здымаць брудныя майткі са сьвяцільнікаў; адціраць хімічнымі сумесямі ваніты з канапаў, мяняць на ложку прасьціну, сапрэлую, сьмярдзючую прасьціну, а часам яшчэ са сьлядамі месячных, тут ужо ня йдзе гаворка пра тое, што пакаёўкі выму-

шаныя адскрабаць з-пад сталоў ня толькі прылепленыя жуйкі, але й высахлыя соплі, доўгія зялёна-белыя соплі, месцамі зь цьвёрдымі казяўкамі; падмятаць падлогу пасьля вячэраў, прыбіраць посуд, выціраць пыл, які на дзевяноста адсоткаў складзены з адлушчанай скуры пастаяльца; пыласосіць паўсюль выпаўшыя валасы з галавы, з лабка, з-пад пахі; адмываць рукамыйнік пасьля дэпіляцыі, галеньня, падстрыганьня пазногцяў; адшкрабаць адусюль кроплі тлушчу, зубной пасты, крыві, мачы; зь люстэркаў выціраць плямкі з-пад выціснутых прышчоў з твараў і сьпінаў; мыць вокны пасьля дажджу звонку, знутры – выціраць тлустыя адбіткі пальцаў...

Праца пакаёвак – гэта цяжкі невыносны абсурд падціраньня лайна за іншай чалавечай істотай, таму нядзіўна, што пакаёўкі пачынаюць піць на працы. Пакаёўкі ня могуць, як, напрыклад, афіцыянты, бармэны, альбо бэлбоі, атрымліваць звыш заробка чаявыя ці падзарабляць якім іншым чынам. У пакаёвак стандартны аклад, самы малы з усіх пасадаў у гатэлі, і гэта, па-шчырасьці, – несправядліва.

Пакаёўкі адзіныя засталіся ў сучасным сьвеце пасьля нацыстаў і скіноў, хто ненавідзіць людзей паводле нацыянальнасьцяў, бо яны даўно ўжо вызначылі, што самыя бязглуздыя, нахабныя й брудныя з пастаяльцаў – гэта туркі, рускія, ліванцы, катарцы і італійцы, пасьля іх нумары трэба гадзінамі адмываць, а самыя чысьценькія нацыянальнасьці, якія ня толькі культурныя, але й па-вар'яцку акуратныя, пэдантычныя, – гэта англічане, канадцы, палякі й літоўцы... І адзіныя, хто паводле іхнага рэйтынгу часта не трапляе ні ў адну катэгорыю і захрасае недзе паміж, гэта – украінцы й шатлянд-

цы. Украінцам пакаёўкі не прабачаюць застольляў, а шатляндцам не прабачылі аднога чэмпіянату па футболе, калі тыя, прыехаўшы на двое сутак падтрымаць родную краіну, адурэўшы ад такіх нізкіх коштаў на алькаголь, потым два тыдні запар пілі й разбэшчвалі беларусак, а тое, што яны пакінулі пасьля ў нумарох, цяпер сталася адным вялікім мітам, легендаю, чуткамі, сарванымі нэрвамі й рэкамі сьлёз пакаёвак.

Аднойчы адна з пакаёвак, Валя, выявіла для сябе, што калі пастаялец гатэлю высяляецца з нумара, то між яго адʼездам і разьлікам часта застаюцца колькі гадзін, калі міні-бар у нумары яшчэ не аднавілі, і ўсе гэтыя плястыкавыя і шкляныя бутэлечкі яшчэ залічаныя за пастаяльцам. Валя даўно ўжо вырашыла, што людзі, пасьля якіх яна, пакутная, прыбірае, пакідаючы дома недагледжаных дзяцей і мужа, вінныя ёй хаця б колькі грамаў якаснага алькаголю. Так Валя ўдала выпіла за чужы кошт тройчы за два тыдні, і ёй спадабалася.

Адным сонечна-пукатым днём Валя выявіла ў нумары літровую пляшку ўіскі "Рэд Лэйбл", выдатны ўіскі, годны – традыцыі, рэцэптура, смак, гонар, прывабны гарбатны колер, пах, м-м-м... Яна вырашыла, што пастаялец зьехаў і проста пакінуў пляшку.

Увечары мужчына роў на ўвесь першы паверх, скардзячыся Хасану, начному мэнэджару, які толькі што заступіў на працу й яшчэ ня цалкам разумеў, у чым справа, спрабуючы разьляпіць вочы пасьля дзённага сну:

– Я ўсё разумею! – крычаў, зрываючыся на хрып, мужчына, – Я ўсё разумею!!! Але не разумею вось гэтага!!! – і мужчына трасе ў рукох амаль пустую бутэльку ўіскі. – Я перад выхадам з нумару пакінуў бутэльку "Рэд Лэйбл"!!! Прыходжу!!! А там

амаль няма вадкасьці ўнутры!!! Гэта што за такое!!! І гэта пяць зорак?!

Мужчына роў, як паранены лось, скуголіў, успамінаў увесь мацюкальны лексыкон, які калісьці чуў альбо ўжываў за жыцьцё. Мужчыну ня так прынцыпова было, што хтосьці выпіў яго ўіскі, з кожнай поры яго скуры вылівалася злосьць на людзей, а галоўнае, зьнішчальная злосьць на тое, што ён сёньня ноччу прайграў у казыно сто тысяч эўра…

Што рабіць?! Трэба тэрмінова даведацца, хто і якім чынам так пазьдзекваўся з цнатлівай пляшкі!!! Даведаліся – пакаёўка Валя. Знайшлі яе, адсачыўшы па камэрах, яна спала ў кладоўцы для прыбіральшчыц на пятым паверсе. Пабудзілі, пачалі на яе раўсьці: Хасан сваё балбоча, незразумелае, намяшанае англіцызмамі, русізмамі й беларусізмамі, расфарбаванымі акцэнтам – патурэцку, Піліп Андросавіч на свой лад штосьці рыкае, Міхаліна ўскідвае роспачна вочы – гвалт, цырк, вайна, эпапея… Валя нічога не разумее…

Пакаёўка глядзела на трох начальнікаў, глядзела на іх заспанымі вачыма, варочаючыся ў бруднай бялізне, спрабуючы ўстаць, нарэсьце ўстала, паціснула плячыма й прамовіла:

– Блін, я не разумею, чаго вы так крычыце?! Я ж пакінула там у бутэльцы амаль палову! Што ён, сквапны такі, ці што?!

Валю хацелі адразу звольніць, але яе працу высока цаніла галоўны мэнэджар Міхаліна, якой Валя непасрэдна падпарадкоўвалася. Міхаліна забараніла Амару Аль Айамару яе звальняць, сказала, што тая мае ня толькі траіх дзяцей, але й у дадатак вышэйшую біялягічную адукацыю, і трэба даць ёй другі шанец. Але Хасан вырашыў усё

па-іншаму, і на ягоны загад камэрамэны, альбо ахоўнікі, якія працуюць у габінэце прагляду камэр, на працягу месяца сачылі за Валяй.

Выявілася, што кожны дзень пакаёўка да абеду, млява перасоўваючы свой вялікі стол-валізу з мыючымі сродкамі, ручнікамі й анучамі, амаль не працуе, яна, як прывід, то праходзіць праз камэру й знікае, то стане на адным месцы й стаіць, ці то жывая, ці то не… Потым а першай Валя сыходзіць на абед, але не ў сталоўку для супрацоўнікаў, яна, пакідаючы гатэль, цягнецца кудысьці і ўжо праз паўгадзіны вяртаецца й жвава працуе да вечара, сьмяецца, хутка носіцца сюды-туды па сваім паверсе, адмывае нумары, гутарыць з пастаяльцамі, усьміхаецца начальству, амаль "супрацоўнік месяца"!

Хасан вырашыў прасачыць за ёй у абед, куды яна ходзіць і адкуль у яе бяруцца сілы на працу… Ён, ня спаўшы пасьля ночы, застаўся ў гатэлі да абеду, і вось якую карціну ён пабачыў.

Абед. Валя выходзіць зь мясцовай крамкі «Віно-гарэлка», у руках бутэлька нуль сем таннага віна, зварочвае ў суседні двор, адкаркоўвае бутэльку, выкідае вечка адразу ў сьметніцу, боўтае ў бутэльцы вадкасьць, каб тая закруцілася супраць гадзіньнікавай стрэлкі, падымае ўгару і, як сказаў бы Венечка Ярафееў, як піяністка, артыстычна ўскідвае галаву й залівае ў глотку адразу да паловы бутэлькі віна. Прарабляе ўсё гэта Валя хутка, роўна восем вялікіх глыткоў… Напаўпустая бутэлька яшчэ раз ускідваецца ўгару і, асушаная, ляціць усьлед за вечкам.

Валя сядае на лаўку й запальвае… Так яна сядзіць дваццаць хвілін… Чакае, калі пахмельле здымецца й знойдзецца моц на працу да вечара, а там не за гарой чарговы фаўст таннага віна.

У гэты ж дзень Валю звольнілі з працы, пазбавіўшы яе адразу прэміі й адсоткаў за перапрацоўку, налічыўшы ёй на картку толькі заробак за тыдзень. Хасан быў вельмі задаволены, што так спраўна й ладна спрацаваў.

СУТЭНЭРСТВА

У гатэль прыехаў немец, звычайны немец, звычайны мужчына, якіх за дзень праз рэцэпцыю праходзяць дзясяткі. Да немца ніякіх прэтэнзій нават пакаёўкі ня маюць. Жыве ўжо тыдзень, зранку сыходзіць, увечары позна вяртаецца. Жыве, быццам яго няма.

На другі тыдзень немец, вяртаючыся а дзясятай вечара, падышоў да ахоўніка Сашы й замовіў прастытутку, каб праз гадзінку да яго паднялася дзяўчынка з другім памерам, бляндынка, з доўгімі валасамі, росту не ніжэй як сто восемдзесят сантымэтраў, без залішняга, без касмэтыкі, накладных пазногцяў і штучных веек, карацей, натураль!

Саша зьвязаўся з Піліпам Андросавічам і ўжо праз гадзіну прывёў да немца яго замову – усё, як мае быць, анягож, гаўна не трымаем.

Яшчэ праз гадзіну прастытутка вызвалілася й пазваніла Сашы, каб ён зайшоў у нумар.

Ахоўнік атрымаў грошы авансам перад абслугоўваньнем і цяпер па вяртаньні яму аддалі астатнія грошы, як было дамоўлена. Прастытутка ў сваю чаргу атрымала грошы па сваім тарыфе. Кропка.

Беларускія міліцыянэры разам з кэдэбэшнікамі правялі спэцапэрацыю па зьнішчэньні сутэнэрства ў гатэлях горада. Ад гэтай спэцапэрацыі выйгравалі толькі гатэлі, бо ізноў уся аплата за

"лэдзі ў нумар" ішла праз рэцэпцыю, а не ў кішэню аховы. Кропка.

Пiлiп Андросавiч патрапіў пад скарачэньне. Саша атрымаў шэсьць год. У сваю чаргу Віктар, на якога для прафіляктыкі націснулі, здаў сам сябе і атрымаў два гады хіміі. Такім чынам, без наступстваў з усяго гэтага вэрхалу выйшла толькі замоўленая бляндынка-прастытутка а-ля натурэль. У гатэлі адразу зьявіліся два цёплыя сьвежыя працоўныя месцы са страхоўкаю, кантрактам на год і аплочвальнымі вакацыямі, патрабаваліся: ахоўнік з вопытам працы ня менш як тры гады і галоўны ахоўнік, з вопытам працы й службы, пажадана, каб былы вайсковец.

Лэдзі ў нумар не жадаеце? Жанчына?! У нумар?! Жадаю!!! Добра! Значыцца так, 40 эўра праз рэцэпцыю, 20 эўра праз ахоўніка, а далей кошты па дамове непасрэдна з лэдзі, гэта будзе ад 100 эўра з прэзэрватывам за гадзіну, ад 200 без, 50 эўра мінет, але кошты прыблізныя, вы ж зразумейце. Добрага вам вечара! Усяго найлепшага! Прыемнага Вам побыту ў нашым гатэлі! Удачы! Дабранач! Посьпехаў! Шчасьця! Вы наш самы лепшы кліент! Добрага Вам сэксу!

БАРМЭН

Юра, старэйшы бармэн, адказны за касу, алькаголь і тытунь, мае прафэсійны стаж дваццаць год, ён майстра рабіць аўтарскія кактэйлі з несумяшчальных на першы погляд, вадкасьцяў, жанглюе пляшкамі, як цыркавы жанглёр-акрабат – кліентам вусьцішна й адначасова цікава назіраць за ім. У свой час бармэн працаваў у Інданэзіі, тры гады ён без выходных, як раб, падрываў сваё здароўе. І, як дасягненьне мэты – дзьве трохпакаёўкі ў Зялёным Лузе, новы Форд і невялічкі стос грошай, схаваны ў шафе ў кардоннай скрынцы. Ці варта было паганіць свой арганізм дзеля гэтага? Упэўнены, што ён і яшчэ дзевяноста адсоткаў людзей тыпова скажуць: “Так!”, бо гэта ж магчымасьць зарабіць столькі грошай.

Якія яшчэ мэты па жыцьці могуць зьяўляцца ў чалавека, калі галоўны паказьнік заможнасьці цяпер – гэта кватэра й машына, і гэта толькі сарамлівая заможнасьць, тая, пра якую ня кажуць з зайздрасьцю.

Юра зьдзейсьніў усе свае мэты, спыніў падарожжы і, цалкам асеўшы ў Менску, уладкаваўся працаваць у гатэль.

Што цяпер яшчэ трэба? Так, жанчына. Вядома, такая рэч, як уменьне заводзіць знаёмствы з супрацьлеглым полам, у яго з маладосьці ня надта склалася. Сам па сабе ён ня скажаш, што прыгожы, але жанчын ён прыцягвае ня зьнешнасьцю.

Невысокі, тлусты, пачаў лысець яшчэ ў дваццаць год, а тыя валасы, што засталіся ў ягоныя сорак, тырчаць напаўсівыя. У яго тоўстыя пальцы, моцна валасатыя рукі, бровы, як перавернутыя вусы, з-пад якіх паглядаюць ашчэраныя вочкі, падобныя на два сасьпелыя агрэсты, якія нібыта выпадкова былі кімсьці кінутыя на пульхныя шчокі, натуральна, ён выглядае як нейкая недарэчнасьць. Але калі справа даходзіць да таго, што ў яго ніжэй жывата, то там сапраўды ёсьць, чым зацікавіцца. Бацькі падарылі Юру сапраўднае шчасьце – дваццаць два сантымэтры зь вялікімі яйцамі і ногі, як у раварыста. Юра ў ложку быў, як машына, упрэцца моцнымі нагамі й давай на ўсю даўжыню заганяць сваю прыладу...

Пра Юру немагчыма сказаць, што ён звонку чымсьці адметны, у яго адсутнічаюць адметныя рысы характару, ён заўсёды маўчыць, разьлівае катэйлі, паліць, п’е лікёр, пакуль ніхто ня бачыць, альбо на вачах у наведнікаў з кубку, быццам каву. Пастаяльцы лічаць яго вельмі добрым слухачом і лёгкім на руку, і гэта сапраўды так.

Юру, нягледзячы на тое, што ён старэйшы бармэн, у гатэлі ніхто ні ўва што ня ставіць, і кожны лічыць яго сваім халуём. Звычайна афіцыянты прыносяць яму сваю гарэлку, і потым цягам дня альбо ночы нібыта купляюць у яго колу, а самі п’юць да канца зьмены саракаградусную вадкасьць, афарбаваную ў карычневы колер. Юрам карыстаюца маладыя афіцыянткі й рэцэпцыяністкі, якія ў абедзенны час просяць у яго капучына з кексам і, ласкава прымружыўшы вочкі, муркаюць, каб ён правёў іх замову праз адкрыты нумар 607... Юрам карыстаюцца бухгальтары – ён кожны новы месяц замест іх праводзіць справаздачу па касе, па напоях і па продажах фізычным асобам

і аплатах на нумар… Юра, гэта лянотнае, тоўстае, маўклівае стварэньне, у іхных вачах ён даўно ўжо прывід, якому можна распавядаць ўсё і патрабаваць ад яго таксама ўсяго, што хочацца, ён абавязкова выканае просьбу.

Нават калі прасачыць яго сталеньне, зазірнуць у падлеткавы ўзрост, дзіцячыя гады, там ня знойдзецца ніякіх тыповых фрэйдаўскіх адказаў, ніякіх цытацый, ніякіх спасылак і тлумачэньняў ягонага тыпу характару. Юра вырас у звычайнай рахманай сям'і, тыповай і гарманічнай, ніякіх выбухаў гневу, ніякіх сварак, толькі пяшчота й памкненьні бацькоў да таго, каб у сына было найлепшае жыцьцё. Юра ёсьць проста Юра.

І ўсё скончылася б для яго так жа тыпова, Юра б не зварухнуўся са свайго месца, ён бы да труны працягваў мяшаць кактэйлі, і ніхто б не даведаўся пра нумар 607, пра гарэлку замест колы й пра такія буйныя крадзяжы з боку астатніх бармэнаў, калі б не адна трагедыя.

Так, ва ўсіх напачатку паўставала пытаньне, навошта Юра набыў сабе адразу дзьве трохпакаёўкі, у адным доме, на адным паверсе – суседнія кватэры. Ён вельмі любіў бацькоў, але па-свойму, маўкліва, й не наведваў іх гадамі. Але калі кватэры зьявіліся, ён бацькоў адразу перавёз з Канючыцаў у Менск, пасяліў іх, зрабіў рамонт і пакінуў у спакоі. Нават калі бацькі жылі па суседзтве, у яго не было часу й магчымасьці бачыцца зь імі, і ён ізноў на колькі год пакінуў бацьку й маці, нібыта тыя па-ранейшаму жылі ў Канючыцах.

Бацькі памерлі, спачатку маці, праз тры дні бацька, Юра іх пахаваў і ўсё, гамон, ён узяў сабе два тыдні адпачынку за свой кошт.

Юра нікуды не выходзіў, ён знайшоў у сваёй кватэры сьценку, якая злучае дзьве ягоныя кватэры і разьдзяўбаў яе ўшчэнт, зьнёс амаль цалкам, нават не пацікавіўшыся, ці зьяўляецца гэтая сьценка апорнаю ў агульнай канструкцыі забудовы. Юра проста спакойна й ціха, ня з кім ня раючыся, зрабіў тое, што яму было патрэбна. Бармэн вырашыў для сябе, што настаў час павялічваць маёмасьць, ён замовіў агульны капітальны рамонт сваёй ужо шасьціпакаёўкі й выйшаў на працу, пакінуўшы кватэру ў надзейных руках будаўнікоўбаптыстаў, якія ў Менску карыстаюцца папулярнасьцю, бо ня п’юць, не мацюкаюцца, моляцца, ладна і па гадзінах працуюць і, калі замоўшчык не задаволены, не патрабуць аплаты.

Здавалася, што ягоная ўласная трагедыя мусіла яго разварушыць, і яна разварушыла. Юра для супрацоўнікаў ніяк не зьмяніўся, для наведнікаў таксама, але магічным чынам да яго пацягнуліся жанчыны, то бок яны пачалі больш часу праводзіць за ягоным барам, седзячы з кактэйлямі й палячы тонкія цыгарэткі. Звонку ўсё было па-ранейшаму, Юра гатуе кактэйлі, сумны... Але калі наблізіцца да бара, можна было пачуць нейкі незвычайны гук, нібыта хтосьці, прыкрыўшы вусны рукою, мармыча – Юра пачаў размаўляць, ён больш ня быў “удзячным слухачом”.

З адной такой жанчынай, якая проста села каб папіць кавы, жанчынай прыгожай, зь вялікім бюстам, які ажно выскокваў з адзежы ён і пазнаёміўся. Яе, як высьветлілася, завуць Ганнай, раней яна працавала ў гатэльным бізнэсе, але цяпер вырашыла вучыцца ва ўнівэрсытэце на эканаміста.

Ён ажаніўся зь ёй празь месяц, праз два яна зацяжарыла... Юру пачалі ненавідзець нават бар-

мэны й ахоўнікі, бо яму шчасьціла... Гэтаму брыдкаму, сьмярдзючаму, тоўстаму, лысаму ёлупню шчасьціла з жонкаю, з кватэраю і нават зь дзецьмі, а Юра ні на каго не зьвяртаў увагі, ён спраўна жыў у сваёй ладна адрамантаванай шасьціпакаёўцы і толькі зручней уладкоўваўся нагамі, каб тыя ня сьлізгалі па прасьціне, й паскараў рухі, трымаючы адной рукою жончыны грудзі а другою зацiскаючы ёй вусны, каб тая ня так гучна крычала, і маўкліва паскараў рухі...

Юра чакаў зручнага часу, калі да яго за бар увечары прысядзе адпачыць Міхаліна, галоўны мэнэджар, ён прыгатуе ёй свой фірмовы кактэйль, і яны разам, выпіваючы, прабавяць колькі часу, а за гэты час Юра раптам успомніць пра гарэлку афіцыянтаў, пра нумар 607, пра касу й астатніх бармэнаў, бо сям’я пашыраецца, трэба атрымліваць павышэньне па працы, трэба караскацца па кар’ернай лесьвіцы... Але не напружана, ціха, маўкліва, упарта, павольна мяняць вакол сябе супрацоўнікаў.

НУМАР 607

Нумар 607 належаў да тых нумароў, якія простым сьмяротным замежнікам недасяжныя, гэты нумар у гатэлі самы дарагі й каштоўны, гатэль месяцамі можа здаваць усе свае нумары па паверхах, але гэта не прыносіць такога прыбытку, як суткі ў нумары 607. Як толькі гатэль адчыніў свае дзьверы, у гэты ж дзень знакаміты нумар быў куплены на тры гады наперад.

Сакратар аднаго вельмі вядомага й буйнога расейскага нафтавіка пазваніла на рэцэпцыю, прамовіла, што спадар "Такі-та" хоча самы лепшы нумар, і што для яго вельмі істотная рэч – інкогніта. На рэцэпцыі прамовілі, што ёсьць нумар 607 са сваім прыватным ліфтам, прыватнай рэстарацыяй і асобным паркінгам, і ніхто, акрамя дырэктара гатэлю, ня будзе дакладна ведаць, хто жыве ў гэтым нумары. Сакратар назвала банкаўскі рахунак, праз які будуць праходзіць апэрацыі па аплаце пражываньня і ўсяго, што купляецца й замаўляецца ў гэты нумар.

На працягу года нумар не наведвалі, штодня пакаёўкі праціралі пыл, штодня на банкаўскі рахунак прыходзіла патрабаваньне аплаціць за суткі нумар... Ніхто ня ведаў, хто жыве ў нумары й ці ўвогуле ёсьць якісь уладальнік гэтых пакояў.

Нумар 607 быў куплены ня для нафтавіка, а для яго сям'і і для таго, каб блытаць журналістаў і ворагаў. Нафтавік звычайна жыў у прыватным

доме на вуліцы Багдановіча, а сям'я рэдка, але жыла ў гатэлі.

І тут у аднаго з бармэнаў, у Кастуся зьявілася жаданьне паесьці марозіва за кошт нумару... Ён зрабіў сабе марозіва, пад'еў і прабіў кошт на нумар 607, і ніхто не заўважыў, на другі раз на сваёй зьмене афіцыянтцы, якая яму падабалася, ён прыгатаваў безалькагольны кактэйль, і зноў сьвет не абрынуўся, начальства не панікавала, што хтосьці правёў аплату па адкрытым нумары, у якім нікога няма. Трэці раз Кастусь набіў на нумар ажно тры порцыі фірмовага Кантынэнтальнага сьнеданку, з падвойнай порцыяй апэльсынавага соку й двайным бэконам, для сябе, для афіцыянткі й для ахоўніка Сашы. Зьелі ўсё ў пакоі для адпачынку афіцыянтаў...

Праз тыдзень увесь гатэль ужо жыў за кошт нумару 607.

Нафтавік так ніколі й не заўважыў, што на працягу двух год ён плаціў за абеды й алькаголь штодзённа амаль кожнаму з сарака супрацоўнікаў гатэлю з рэстараннай сфэры, пакуль аднойчы пасьля працы стомленая Міхаліна ня села за бар да Юры, які сьціпла націраў шкло келіхаў для каньяку.

– Як звычайна, Юрасік, даўно цябе ня бачыла, усё ўноч ды ўноч? Віншую з папаўненьнем у сям'і, яна цяпер у цябе пабольшала. Што новага, даражэнькі? – Міхаліна ўсьміхнулася й запаліла цыгарэту.

– Новага шмат чаго і старога таксама, таго, чаго я вам не распавядаў, – прамовіў Юра й пазмоўніцку ўсьміхнуўся.

ШЭЙХ

Летняй раніцою ў гатэль засяліўся шэйх з жонкай, малодшым сынам, намесьнікам, пэрсанальным кіроўцам, трыма ахоўнікамі, бухгальтарам і фінансавым распараджальнікам.

Прыехаў шэйх для таго, каб пабачыцца з цешчаю.

Жонка паехала з пэрсанальным кіроўцам па крамах і трапіла ў аварыю. Кіроўца на месцы памёр, жонка ў коме ў лякарні. Шэйх затрымаецца тут на пэўны тэрмін. Намесьнік адпраўлены разам з бухгальтарам назад ў Дубаі весьці бізнэс.

Шэйх з таго сорту мужчынаў, якія грошы на вецер проста так не пускаюць, пражыўшы трое сутак у гатэлі, ён вырашыў, што эканомна будзе зьняць кватэру ў Менску. Ён адаслаў свайго фінансавага распараджальніка з пэўным загадам да вечара перавезьці яго кудысьці ў больш утульнае жытло.

Мяне ён перад ад'ездам запрасіў у госьці, мы з ім адразу добра пасябравалі, ён сказаў, што ў яго сын майго ўзросту, але яго ён ня бачыў ужо дванаццаць год, бо той спачатку вучыўся ў амэрыканскім каледжы закрытага тыпу, а цяпер заканчвае Калумбійскі ўнівэрсытэт, а ў яго культуры традыцыя – старэйшага сына ня бачыць, пакуль ён ня стане мужчынам і ня будзе здольны пера-

няць бацькаў бізнэс. І шэйх чакаў яго прыезду праз два тыдні ў Дубаі, але цяпер, з такой раптоўнай трагедыяй, ён ня ведае, што далей будзе, напэўна, яго сын Абдул прыедзе да яго сюды ў Менск. У любым выпадку, дзе б гэта ні адбылося, але яны хутка сустрэнуцца, і сын стане новым дырэктарам усіх ягоных нафтавых сьвідравін, а ён застанецца прэзыдэнтам кампаніі з рэшткамі паўнамоцтваў.

Шэйх пераехаў на вуліцу Кузьмы Чорнага, у кватэру, якая займала два паверхі – дах і пяты паверх, колькі ўсяго пакояў мае кватэра, было невядома, але ахова заўсёды дзесьці жыла й была цалкам нябачнаю. Дзень шэйха, ягоны распарадак, ад самага пачатку мяне моцна шакаваў, але калі прайшло колькі часу і ён зьехаў, я зразумеў, што гэтаму ўжо даволі старому мужчыну вельмі самотна на гэтым сьвеце дзе ўсё па раскладзе, а больш нічога не адбываецца.

Раніца яго пачынаецца а дванаццатай, яго сьціпленька будзіць пакаёўка, потым мыцьцё твару й чыстка зубоў, потым ён вяртаецца ў ложак, дзе пэрсанальны масажыст праходзіцца сваімі дужымі рукамі па ўсім целе, далей касмэтоляг робіць маску на твар, пасьля разгладжвальны масаж, потым карэктура броваў, далей ён прымае спэцыяльную ванну з алеяў, потым доктар робіць яму два ўколы – вітамінны й другі, нікому невядомы, потым цырульнік падстрыгае валасы й бараду, потым яму прывозяць на кароткую размову жончынага доктара, і пасьля ён нарэсьце сьнедае, а потым у яго дзьве гадзіны на адпачынак – чытаньне газэт, прагляд навінаў фінансавых біржаў, дзелавыя тэлефанаваньні, прагляд навінаў па тэлевізары; потым ён абедае, потым гадзіну паліць

цыгару, альбо кальян, потым трэнер па фітнэсе сочыць за тым, як ён ходзіць трыццаць хвілін па бегавой дарожцы, потым лекар робіць яму яшчэ адзін укол, правярае ціск і пульс, пасьля ён здымае свой спальны белы халат, падобны да балахона, апранаецца ў сьвежую вопратку й выпраўляецца на вуліцу, дзе ўжо вечар; па дарозе ён заходзіць у салярый, потым робіць манікюр і цяпер, гатовы да вячэры, чакае, калі яму абвесьцяць рэстарацыю, дзе замоўленыя месцы, а пакуль ён гутарыць па тэлефоне са сваім бухгальтарам; потым яму тэлефануе сын, потым ён, даведаўшыся месца вячэры, удакладняе, колькі ў яго часу да застольля, і едзе ў лякарню з кветкамі; пасьля наведваньня жонкі ён едзе ў рэстарацыю, а потым яго чакае глямурны клюб; далей шэйх вяртаецца а чацьвёртай раніцы дадому.

Ну як? Жах! Скруха! Смутак! Нявыкрутка!

Аднойчы шэйх трапіў у "Салодкі Фальварак", і так яму там спадабалася, дырэктара клікаў, гутарыў зь ім, прапаноўваў у Саўдаўскай Арабіі зрабіць сетку па выпуску такіх лёгкіх штукарскіх тортаў, усё гэта будзе карыстацца папулярнасьцю, бо тамтэйшыя салодкія вырабы занадта прэсныя, цьвёрдыя, не такія паветраныя. Дамовіліся першапачаткова пра дзесяць адсоткаў ад дамоўленай сумы на банкаўскі рахунак "Салодкага Фальварка". Грошы пералічылі, і ўсё, на гэтым справы скончыліся. Шэйх крычаў, седзячы ў сваім пакоі: "Казлы! Дэбілы! Ня ведаюць, як весьці бізнэс! Ненавіджу!".

Дні ішлі, толькі расклад дня шэйха не зьмяняўся, засумаваў ён і захацеў чатыры партрэты ва ўвесь рост алеем на палатне. Я для яго знайшоў мастачку, яна атрымала чатыры фотакарткі з рознымі

выявамі шэйха і папярэдне трыццаць адсоткаў ад сумы, якую запрасіла, а гэта 1500 эўра.

Праз тыдзень мастачка прынесла першую карціну. Шэйх роў, як зьвер. Карціна была брыдкаю, жах... Мастачка хуценька прасьлізнула праз ахову й зьнікла. Я панёс адказнасьць...

Напачатку шэйх прапаноўваў мне разам зь ім паехаць у Дубаі, там шмат markdownрознай працы ёсьць, сказаў, што я мужчына, там не разгублюся (сказаў мне так, быццам мы зь ім ужо ў нейкім сямейным кляне), але пасьля падзеяў з мастачкай ён згадаў, што яе для яго знайшоў менавіта я, і я адказны за тое, што адбылося. Так бы мовіць, гэта бізнэс, дарагі, нічога асабістага...

Мяне больш не запрашалі да яго, але мне ўсё роўна хапіла тых васьмі тыдняў вар'яцтва ў ягоным атачэньні, дзе я назіраў за яго жыцьцём. За тым, як вядуць бізнэс беларусы, як спадар сьмяяўся зь іх, як мы наведвалі бяз чэргаў дарагія клюбы і рэстарацыі, як мы глядзелі стрыптыз, як голыя дзеўкі ціснулі на нас і вешаліся нам на шыі. Наша кампанія: шэйх, ахова, фінансавы адказны і я, ахвяра, закладнік, цацка, бо сумна тут у Менску, а я сына яму нагадваю.

Я, клясычна, як хворы на стакгольмскі сындром, палюбіў свайго ката, свайго нэрвовага фашыста, зь ягоным брудным настроем, які рэзка зьмяняўся за хвіліну, палюбіў яго з усім ягоным мусульманскім лайном і зьнявагаю жанчын.

Жонка шэйха ачуняла, старэйшы сын яго наведаў і атрымаў пасаду дырэктара.

Шэйх перад сваім ад'ездам плюнуў на падлогу перад выхадам з кватэры і пабажыўся: "Клянуся Алахам, бізнэсоўцы тут ідыёты, мастакі –

разьдзяўбаі, надвор'е і кіроўцы і таго горш! Я тут згубіў дваццаць тысяч баксаў! Ні на што! І гэта называецца зэканоміў на гатэлі?! Нагі маёй тут больш ня будзе!". Ён яшчэ мацюкаўся, яго супакойвала жонка, якая за руку вяла ягонага самага малодшага, беларуска-дубайскага падшыванца, які яшчэ ня ведаў, у якой сям'і яму пашчасьціла нарадзіцца...

Больш ён сюды не вяртаўся, цешча яму моцна ў гэтым дапамагла, сканаўшы праз паўгады, так што не было да каго цяпер сюды езьдзіць.

Мне да гэтага часу няёмка за мастачку, 1500 эўра й замоўленыя партрэты, якія так і не былі намаляваныя.

МАРКЕТЫНГ

Аддзел маркетынгу ў гатэлі ня менш цікавы, як аддзел кадраў і аддзел праграмістаў, праз адну асобу. На галоўнай пасадзе тут сядзіць жонка Амара Алі Айамара, дырэктара гатэлю. Жанчына жудасная, гістэрычная, шалёная, плястыкавая штучная пізда з накладнымі пазногцямі, валасамі, вейкамі, з сыліконавымі цыцкамі, вуснамі й сракаю, нацягнутым на патыліцу падбародзьдзем, і вачыма, расьцягнутымі амаль да вушэй. Сыбіла – капрызная былая фотамадэль, турчанка. Горш не прыдумаеш, яна тут мае права на ўсё. Яна распараджаецца гатэлем, выганяе людзей з працы толькі таму, што калі праходзіць міма, ёй не пасьміхаюцца альбо не заўважаюць, альбо ў яе месячныя пачаліся, і проста такі настрой. Сыбіла раве на каго хоча, а маркэтолягаў трымае на кароткім павадку ў нэрвовым трымценьні.

Аддзел маркетынгу не адрозьніваецца наватарствам, капірайтарскімі здольнасьцямі, розумам альбо крэатыўнасьцю. Маркэтолягі тут – маленечкія гномікі вакол Гаспадыні, якая, паказаўшы пальцам з залатымі пярсьцёнкамі, з прылепленым штучным пазногцем, на таго, хто яе раздражняў, умомант магла раздушыць яго й зьесьці, і ўсё, няма чалавека-гноміка, толькі абасраная ад страху падлога. Ад чалавека на ўспамін застаецца толькі лайно, і Сыбіла імкнецца да таго, каб гаўна засталося як мага болей.

Так, ніхто не жадаў працаваць маркэтолягам у гатэлі, акрамя Паліны, якая была закаханая ў сваю начальніцу, ак апошняя лесьбіянка. Паліна глядзела Сыбіле ў вочы і, калі тая крычала, пускаючы сьліну, хапала сваімі вуснамі ўсе тыя сьлінавыя кропелькі, што распыляліся. Гэта было неверагодна дзіўна, Паліна нават апраналася так, як яе гаспадыня. Фарбавала валасы ў той жа колер і ў свае дваццаць тры ўжо зрабіла першыя ўколы ботэксу на ілбе і крыху падпампавала вусны, усё, як ёй намовіла Гаспадыня.

Аб'ектыўна маркэтолягі нічога не рабілі, яны не працавалі, як мае быць, увесь іх напамапаваны гномікамі габінэт атрымліваў заробкі й псаваў паветра... Сыбіла толькі крычала й звальняла, але не давала пэўныя распараджэньні наконт рэклямы, разьвіцьця маркетынгу... Таму хтосьці зь яе пэрсаналу пампаваў за дзень фільмы, сэрыялы й порна зь сеціва, а хтосьці перапісваўся ў скайпе... За месяц аддзел маркэтолягаў выдаткоўваў дзесяць мільёнаў беларускіх паперак на рэкляму ў неверагодна брудным, жудасным і графаманскім часопісе, які трымала сяброўка Сыбілы Сабакакал. Маркэтолягі больш ня ведалі, чым займацца, яны сядзелі ў габінэце й нават ня здольныя былі выпаўзьці вонкі – забаронена!

А потым Ніндзя разгарнуў гвалтоўныя дзеяньні па звальненьні начальства ў гатэлі: Амар, Сыбіла, Хасан... Бо ня трэба было так нахабна красьці грошы й распрацоўваць сыстэму прыватных сэкс-тураў з Турцыі па беларускіх дзяўчынах бязь ведама дзядулі. Закрануты быў бізнэс гаспадара гатэлю, і ў адзін момант у гатэлі ўсё цалкам зьмянілася.

І адным файным днём маркэтолягам было дазволена выйсьці вонкі і нават працаваць па

прафэсіі, а не забіваць дзень за пампаваньнем фільмаў і за перапіскаю ў сацыяльных сетках… І тады Паліна зразумела, што каханьне яе было аднабаковым, бо калі пагналі Сыбілу з гатэлю, тая не прыйшла зь ёй нават разьвітацца. Але ўсё, што ні робіцца, надае нам моцы, Паліна выявіла на цьвярозую ад пачуцьцяў галаву, што вусны ў яе ў тры разы большыя за яе родныя, і лоб нейкі пукаты.

А маркэтолягі, якія люта ненавідзелі Паліну, цяпер ужо мелі магчымасьць не хавацца, калі плявалі ёй у кампот у сталоўцы, а пачалі рабіць гэта адкрыта і ў твар, бо нават сярод гномаў здрада сваім – гэта здрада.

ЛЮДЗІ НА АРЭНЕ ЦЫРКУ

Гатэль дае столькі незвычайных пэрсанажаў, пастаяльцаў, пра якіх можна ўспамінаць гадамі. Менавіта па пастаяльцах можна меркаваць пра ўзровень гатэлю, але тут пачынаецца ўжо другасны ўзровень, афіцыйны.

Абмінуць некаторых пастаяльцаў, здаецца, проста грэх, тым болей калі ёсьць, пра каго распавесьці.

Першай цікавай зьявай, жывой легендаю, ёсьць ангельскі футбаліст, зорка зорак… калі ўсе даведаліся, што Беларусь гуляе з Англіяй, і гэтая гульня адбудзецца на тэрыторыі Беларусі, фанаты ўзрадаваліся, што будзе на каго паглядзець, хоць усе былі ўпэўненыя ў паразе нашай краіны англікам, гэта як аксыёма, галоўнае, каб не прайграць разгромна, каб не было 0:5, а хаця б параза ў 0:1… 0:2… Менскія дзяўчаты, як даведаліся што іх любімы футбаліст спыніўся ў пяцізоркавым гатэлі, прыдумалі мудрагелісты плян: пашылі сабе аднолькавую вопратку пакаёвак гатэлю, і потым іх паўвечара ахова разам з Міхалінаю ганяла па паверхах і, як вынік, назьбіралі “левых” пакаёвак ажно шэсьцьдзясят штук. Але знакаміты футбаліст нішто сабе, нават калі да яго ў нумар уварваліся тры шалёныя псэўдапакаёўкі, перапрасіў, пасьмяяўся, пакінуў аўтографы на іхных гарачых целах, сфатаграфаваўся з імі. Увогуле, гэтага чала-

века пабойваліся, думалі што ў яго будзе шмат прэтэнзіяў, але ён наадварот, апынуўся вельмі прыемным, маўклівым і паслухмяным мужчынам. І нават калі не было дзе патрэніравацца зь мячыкам, ён сьціпла выйшаў на вулічны гатэльны паркінг і на вачах у шматлікага пэрсаналу зладзіў гадзінны пэрформанс – пастукаў нагою мячык аб сьценку.

Другім зоркавым мужчынам, які спыняўся ў гатэлі, быў амэрыканскі актор і музыка. Я тады стаяў, паліў, як каля мяне прайшоў нейкі худы хлопча з мой рост, і раптам паўсюль выбух, крыкі, лямант, паветра раскалолася на часткі... Фанаткі зламалі пад'язную браму, галасілі, плакалі, рукі цягнулі да яго, а яму гэтага і трэба было, стаіць перад імі, усьміхаецца, ножкамі мудрагелістыя па робіць, карацей, было відавочна, што ён без фанатаў, як і яны безь яго, анікуды ў гэтым сьвеце. Потым зорка паехала даваць вялікі канцэрт, сьпявла свае гіты і цягала на плячах брудны, чырвона-зялёнага колеру сьцяг, я адразу страціў да яго павагу, але што ён мог зрабіць, напэўна, перад ім стаялі вялікія грошы, калі ён нават з такім сьцягам бегаў. Яго фанаткі пасьля канцэрту ночылі ў прахалодным лістападзе перад гатэльнай брамаю да раніцы, сьвечкі палілі, кветкі кідалі, спадзяваліся, што ён яшчэ раз паўз іх пойдзе, але ён раніцою адразу зьехаў. За ім наўздагон хвастом паехала толькі адна адданая вар'ятка, якая па ўсім сьвеце за ім ганяецца, грошы з продажу ўласнай кватэры марнуе, падарожнічае, жыве амаль побач, але ён пакуль гэтага ня ведае, як і таго, што яна ў яго прадусара выкупіла вячэру ў рэстарацыі сам-насам з ім праз тры тыдні ў Нью-Ёрку, рамантыка.

Трэцім адметным мужчынам быў сусьветна вядомы італійскі дызайнэр абутку, які прыехаў

упершыню адчыняць у горадзе свой буцік. Мадэльер трымаўся паважна, пяцідзесяцi год, кучаравы, напаўсівы, худы й прыгожы, ён усім вельмі падабаўся – бармэнам, афіцыянткам, адміністратаркам, пакаёўкам... Але дызайнэру абутку прыйшліся да сэрца дзяўчыны са спа-цэнтру. Кожную ён пасьпеў звадзіць у рэстарацыю, кожнай нагаварыць кампліментаў... Але дзяўчыны са спа былі тымі яшчэ шлюхамі, адна адной не распавядалі, што кладуцца пад вядомага італійца, кожная марыла, што праз колькі тыдняў павязе сваю дупку падарожнічаць па Італіі... Але гэты прыгожы мужчына апынуўся так сабе Рамэа. Ён зьехаў празь месяц і ніводную дзяўчыну са спа-цэнтру не ўзяў з сабою... Але калі праз тры дні ўсе дзяўчыны прыйшлі на месячны сход пэрсаналу, дзе дазвалялася быць апранутым не па форме, кожная зь іх была апранутая ў аднолькавыя ружовыя кеды-чаравікі зь лягатыпам фірмы, на якім было прозьвішча італійца, складзенае з крышталяў Свароўскі. Дзяўчыны паглядзелі адна на адну і, напэўна, хтосьці з іх здолеў зрабіць пэўныя высновы...

Чацьвёртай знакавай фігурай у гэтым дзіўным цыркавым шоў быў фармацэўтычны барон, чалавек, які кінуў на грошы не адну дзяржаву і чые лекі, пігулкі, кроплі, й мазі людзі выкарыстоўвалі на ўсім эўраазіяцкім кантынэнце. Мужчына, які настолькі закаханы ў самога сябе, што замовіў выкласьці на ўсіх сьценах у сваім катэджы для адпачынку ўласныя партрэты з золата й каштоўных камянёў, чалавек, які загадаў расьпісаць столь, як у Сыкстынскай капэле, і кожнаму "богу, анёлу і праroку" намаляваць ягоны твар. Гэты барон сраў усім на галовы, ён часта любіў стаяць на вуліцы

сярод натоўпу й здымаць простых дзяўчат, і яны здымаліся, у яго быў прынцып, што ён будзе здымаць баб толькі сьвежанькіх, з вуліцы, некранутых, і ён прапаноўваў вельмі шмат грошай, вядома, што адна з самых дарагіх беларусак абышлася яму за дзесяць тысяч даляраў. Фармацэўтычны барон паводзіў сябе, як неадукаванае гаўно, раскідваўся ня толькі грашыма, але й карткамі, кідаў у твар якой афіцыянтцы плацінаваую картку, крычаў пароль і далей роў, што ён сёньня яе трахае... Гэта быў не чалавек – пачвара, ганебная істота, мярзотнае стварэньне, аборт цывілізацыі. Аднойчы геі вырашылі правесьці ў галоўнай канфэрэнц-залі гатэля на шостым паверсе сваё пасяджэньне, пагутарыць наконт лав-параду ў Менску, вядома, вакол гатэлю сабраліся скіны з сабакамі, яны атачылі гатэль і чакалі, калі адтуль выйдуць геі, міліцыянэры вакол трымаліся ўпэўнена, але нікога не чапалі, і вось вам відовішча: гэты мудак сеў у свой майбах і пачаў езьдзіць вакол гатэля і крычаць з форткі ў гучнагаварыцель: “Пізьдзі підараў, братва!”. Менавіта так яго мусіць запомніць чалавецтва, як паскуднага підара, гамафоба й сыфілітычнага маньяка.

Пятае прадстаўленьне: на два гады ў Менску захрасла жонка сына скінутага рэвалюцыяй прэзыдэнта ***стана, краіны, сьпярэшчанай шнарамі, разрабаванай сямейнымі кланамі, якія мелі ўладу й забівалі і абкрадалі жыхароў. Цяпер ***стан па развіцьці культуры й эканомікі адштурхнула на трыста гадоў назад, у краіне пануе расізм, забойствы, веранецярпімасьць, затое сам прэзыдэнт хаваецца ў адной цікавай краіне ва Ўсходняй Эўропе, краіне, якая апошнім часам толькі й робіць, што хавае бандытаў і зрынутых дыктатараў. Сыны бы-

лога прэзыдэнта ў Лёндане просяць інвэстарскую візу, а іх жонкі апынуліся часова ў нас. Хм, часова, упэўнены што гэтая мадам нават і ня ведала, што будзе кожны дзень чакаць адказу наконт ангельскай візы на працягу двух гадоў разам зь дзецьмі і маліцца, каб ніхто тут зь яе суайчыньнікаў і беларускіх апазыцыянэраў не пазнаў. Яна схуднела да сарака кіляграмаў, скінуўшы ад нэрваў трыццаць, у яе валасы амаль цалкам выпалі, яна хадзіла, як мумія, й чакала, чакала, чакала адказу з амбасады, а муж нічога, сядзеў у Лёндане, сыты, задаволены, ганарлівы, анягож, яго сямейны клан і клан жонкі столькі грошай натрэсьлі з ***стана, што ягоныя бліжэйшыя пяць пакаленьняў могуць спакойна сабе жыць, вось толькі праз гэта ягоная ўласная радзіма, краіна з насельніцтвам дзесяць мільёнаў жыхароў, ня ведае, за які кошт гадаваць сваё пакаленьне. Я не шкадаваў яе, пакуль аднойчы, увечары, гэтая жанчына, расплакаўшыся, не распавяла мне пра тое, што яна такая ж ахвяра, такая ж пешка ў гэтай шалёнай нечалавечай гульні. Я прамовіў ёй: “Хто ж тады тут ня пешка?”. Яе апошнія словы, калі мы разьвітваліся, былі пра тое, што Ўсходняя Эўропа, як і Сярэдні Ўсход, і Лацінская Амэрыка, гэта другасныя краіны. Кітай, Амэрыка і Заходняя Эўропа будуць працягваць карыстацца намі, як сваімі таннымі працаўнікамі й шлёндрамі, мы нарадзіліся толькі для гэтага. Я нічога ёй не адказаў…

Шостай пэрсонай у нашым кароткім рэйтынгу жыхароў гатэлю сталася старая балерына. Паважная, танюткая, нават у свае семдзясят тры гнуткая, вытанчаная і найпрыгажэйшая без апэрацыяў на твары й целе. Балерына была незвычайна гаманлівая, распавядала пра ўсё на сьвеце… Яе

слухаць было неверагодна цікава і адначасова прыкра, бо за раз яна давала столькі інфармацыі, што ўсё ў галаве гублялася, заставалася толькі лёгкае адчуваньне пашаны й зацікаўленасьці, гонару, што такія балярыны, такія пані яшчэ ёсьць у сьвеце. Яна распавядала пра тое, як падчас вайны ў Віетнаме езьдзіла туды з Опэрным тэатрам, танчыла дабрачынна, дзеля міру, як яе там абстрэльвалі; як потым яе зрабілі ганаровым жыхаром Пхеньяна, калі яна дала шэраг канцэртаў у Паўночнай Карэі; як яна танчыла для прэзыдэнта Амэрыкі; як закаханыя ў яе мужчыны скончалі жыцьцё самагубствам, пакідаючы пасьля сябе доўгія лісты... Яна шмат распавядала, а потым са сваіх эпахальных аповедаў і жыцьцёвых падзей рэзка пераскоквала да свайго сабакі, альбо ўспаміналала, што яе муж зусім галодны і чакае яе...

Месца сёмага і апошняга героя ў нас засталося для афіцыйнага мільянэра нашай краіны, мужчыны, які трымае ня толькі большасьць прамысловасьці Беларусі, але й завод содавых напояў, алькагольных напояў, трымае Раўбічы, Сілічы, пяцьсот рэстарацый і калі б здолеў, набыў бы ўсю краіну, але, як нам вядома, у краіны ўжо даўно свой асобны арандатар, а дакладней, незаконны ўладальнік, але пра гэта ня будзем. Мільянэр гэты па паводзінах вельмі падобны да фармацэўтычнага барона, які на гэтай цыркавой арэне ўжо зьяўляўся, яле мільянэр маўклівы, і сваім маўчаньнем ён паказвае, як ён зьневажае ўсіх, у каго меней як пяцьдзясят мільёнаў эўра на швэйцарскім рахунку. Усе й усё гаўно па прыродзе, пакуль гэтага гаўна не кранецца ягоная залатая рука, пакуль не адбудзецца сьвяты акт ператварэньня. Мільянэр чалавек дужа непрыемны,

нават для апошняй прастытуткі, якая абвыкла глытаць гнойныя члены, сам гэты чалавек ужо здалёк здаецца пачварным, жудасным, нават ня кажучы пра шчыльныя стасункі зь ім. Але й на мільянэра бывае находзіць штосьці кшатлту сораму, аднойчы ён ішоў па фае гатэля, пасьля канфэрэнцыі для сваіх патэнцыйных замежных інвэстараў (куды яшчэ інвэставаць, нават ён ня мог ужо прыдумаць, усё было куплена, але ж...), ішоў ён, перад сабою, ня бачачы сьвету белага, не заўважаючы, што прыбіральшчыца Валянціна Андрэеўна мые падлогу і паўсюль панаставіла жоўтых трокутнічкаў з надпісам “Wet Floor”, і няхай гэты напаўадукаваны тоўсты гібон ня ведае мовы, але на трохкутнічках намаляваны чалавек, які падае. І раптам мільянэр пасьлізнуўся й упаў на сьпіну, ляжыць вялікім пузам угору і падняцца ня можа – неваляшка сраны – жопу адгадаваў, цікава, як ён з ложка ўстае? Перакочваецца?! Да яго бэлбой падбег, падняў, дапамог. Мільянэр агледзеўся вакол, пабачыў прыбіральшчыцу з квадратнымі вачыма, абтрэсься, і перад тым, як рушыць, даў пад сраку бэлбою, моцна даў, маўкліва. Пайшоў, але праз два крокі вярнуўся й усунуў у кішэньку пінжака хлопцу-бэлбою сто даляраў, пакуль ён цёр сабе пятую кропку. Бэлбой і рады быў, і потым ужо ня слухаў нікога, што камэры ўсё запісалі і тут магчыма ўсчаць суд на значна большыя грошы. Але бэлбой быў сам зь вёскі, вучыўся на другім курсе ПТВ, шанаваў маці і вельмі баяўся бацькі, якія нахуй суды зь мільянэрам, ну даў пад сраку, ну і што, прабачыўся ж, грошы пакінуў.

КАРЫЧНЕВАЕ ПАЛІТО

Гадзіна ночы, заўтра зранку ў гатэль, з кожным месяцам, з кожным новым годам становіцца ўсё цяжэй спалучаць алькаголь з ранішнім падʼёмам на працу. Кожны раз у гатэлі пэрсанал паглядае на цябе з жалем, дзяўчыны цябе шкадуюць, і няма таго пачуцьця, якое было раней, што калі ты ўвесь вечар пʼеш, а на наступны дзень а шостай раніцы памяты, брудны, няголены зьяўляесься ў гатэлі, заступаеш на працу, а вакол цябе дзяўчыны, жанчыны, і ўсе спаборнічаюць, хто першая дапаможа, хто зробіць гарбату, хто каву, хто знойдзе пігулкі, каб апахмяліць... Раней я выглядаў сэксуальна пасьля бадуна, я выглядаў ня так, нібыта бы мяне зьелі й высралі... Мая пакамечанасьць выклікала зацікаўленасьць, гонар, жаданьне...

Цяпер я прыходжу, і ад мяне непрыемна пахне, я апухлы, тоўсты і для большасьці дзяўчын-супрацоўніц надта дарослы, у іх са мною ня можа быць нічога, акрамя працоўных стасункаў, а калісьці яны лёгка давалі сябе ня толькі абдымаць у падсобных памяшканьнях, за дзьвярыма, на якіх вісела шыльда з надпісам “Staff only”.

Я ішоў дадому, лічыў свае гады, дзівіўся часу, разважаў пра раніцу, пра тое, што ад заўтра ў гатэлі будзе новы дырэктар, нейкі Арыстоцель Папаласпас з Грэцыі, замест пагнанага Амара Аль Айамара й ягонай жонкі Сыбілы. Ішоў і крыўдаваў

на бег часу, у роце стаяў рэзкі прысмак гарэлкі, у страўніку падымалася пякотка, у вушах трашчала…

Вось нарэсьце мой пад'езд, зараз буду дома, там хутка колькі пігулак "Гістака", душ і спаць, альбо нават і бяз душа, проста спаць, брудным і сьмярдзючым, похуй… Але як толькі я пачаў зьвінець ключамі, каб адчыніць дамафонныя дзьверы, раптам перада мною паўстала постаць нейкага п'янага мужчыны, ліхтар асьвятляў толькі ягонае доўгае карычневае паліто, твар быў схаваны ценем пад'езнага казырка, які зьверху асьвятляўся поўняй.

Мужчына прамовіў:

– Гэта табе за Лідку, гніда!

І апусьціў свой кулак мне на галаву, я адразу зваліўся і толькі пасьпеў паднесьці рукі да твару, калі брудны, чорны бот праехаўся па шчацэ, размазаўшы па маіх руках вільготную глебу.

– Ня памятаеш? Успамінай, гаўнюк, успамінай, чырвонае паліто, яна гаўбец пераблытала! – мужчына ў карычневым паліто і балючых ботах яшчэ болей злаваўся і крычаў, перашкаджаючы мне ўстаць на ногі.

Колькі гадзін ён тут мяне пільнаваў? Я яшчэ пасьпеў падумаць пра тое, што зранку на працу, напэўна, не пайду, хопіць зь мяне грэбанага гатэлю, стаміўся я… Усё, бяру бальнічны адпачынак, законны адпачынак. І яшчэ я падумаў пра тое, а ці ведаю я Лідку, можа быць, тут нейкая памылка, але прамовіць нічога ня мог, кроў ужо пачала зьбірацца ў роце…

Мужчына ў брудным карычневым паліто біў рэдка, але трапна, напэўна, былы спартсмэн.

Тут вы мусіце запытацца:

– Гэта ж ужо «трэцяе паліто»! Як, а ці ж гэта ўжо канец? Дарагі парцье, анягож!? І ня будзе

ніякіх навінаў пра ліванскага доктара Саіда, а ці захварэў ён ад Сьветы на СНІД, пакуль яе выратоўваў? А што там чуваць пра сцэнарыстку Галіну Фэліксаўну? А ці нарадзіла цырульніца-баптыстка Марына? А ці знайшлі дырэктарку спа Раміну Гайдараўну са скрадзенымі грашыма? І што цяпер робіць бухгальтарка Люся? Як праходзіць «хімія» у былога ахоўніка Віктара, і ці не захварэў ён на якія полавыя хваробы падчас працы жыгала? Як цяпер жыве кухар Валера, якога пры Хасане кінулі за краты за скрадзены карбанат? Навошта ты, аўтар, павыпускаў людзей на арэну Цырка, калі пра іх больш ані слова? Што?! Што далей? Дзе працяг?!

Шчыра вам скажу, пасьля такога зьбіцьця мне ўжо не да апавяданьняў. І пасьля гэтай кропкі вас не павінна болей нічога хваляваць.

Сьнежань 2011 – красавік 2012
Менск

ЗЬМЕСТ

Чырвонае паліто 5
Парэнчы 7
Масаж 11
Начны мэнэджар 15
Швэды 21
Сцэнарыстка 25
Бі 32
Цыганка 36
Бухгальтар 40
Котка 45
Дзядуля 48
Мэнэджар 53
Сьпіс 57
Урачыстае адкрыцьцё 61
Чорнае паліто 65
Інвэстар 67
Шампанскае 71
Жыгала 74
Хаўскіпінг 77
Сутэнэрства 83
Бармэн 85
Нумар 607 90
Шэйх 92
Маркетынг 97
Людзі на арэне цырку 100
Карычневае паліто 107

Літаратурна-мастацкае выданьне

Календа Сяргей

КАНТЫНЭНТАЛЬНЫ СЬНЯДАНАК

Рэдактар
Аляксандра Дорская

Карэктар
Марына Весялуха

Вокладка
Васіліса Паляніна-Календа

Вёрстка
Віталь Латыш

Падпісана ў друк . .2012 г. Фармат 84x108 1/32
Ум. др. арк. 13,23 Ул.-выд. арк. 13,23. Наклад 500 экз.
Замова

Выдавец І. П. Логвінаў.
ЛВ № 02330/0494468 ад 08.04.2009.
Пр. Незалежнасці, 19-5, г. Мінск, www.logvinau.by

Надрукавана на капіравальна-памнажальнай
Тэхніцы ІП Логвінава